விவேகபோதினி

"எப்பொருள் ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."--திருவள்ளுவர்

தொகுதி X | பிங்கள௵ ஐப்பசி :: 1917-௵ நவம்பர்௴ | பகுதி 5

To The Right Hon'ble Mr. E. S. Montagu!

அதிமேன்மைதங்கிய ஸ்ரீமான் மாண்டேகு
நமது இந்தியா மந்திரி

நல்வரவு

வாழ்த்துக! வாழ்த்துக! வையமெலாம் ஒன்றி;
டாழ்த்துகத் தூக்கம், வான் பராய்வருஞ் செஞ்சுடர்
கீழ்த்திசைத் தோன்றுமாக் கிளர்ப்ர தாணியன்,
சூழ்ச்சியிற் சீரியன், தோன்றலுக் கேற்றவன்,
மாண்டகு மாண்டகு மானவாபரணன்
காண்டகு மிந்தியைக் காதற் கிசைந்தவன்,
நீண்டகு மினைநல நெறியவட் கேதரப்
பூண்டகு ணத்தனுப் போந்தவற் கெங்குமே
வாயது வாழ்த்தி மனங்கிளைத்திட
நேயவேர் வீழ்த்து நெறிக்கொடி படருநீஇ
'உனையலால் உறவார்?' எனச்சரண் சுற்றிட
அகமது மலர்ந்துயர் முகமணியம்பி
அனவர தமுமரு அன்பெழீஇ
நினைவுறக் கூறுப நெடுநல் வரவே!

விவேக போதினி

தொ. 10] பிங்கள௵ ஐப்பசி௴ [ப. 5

விவணத் தாய்மை

THE IDEAL LIFE

"பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு"

என்று தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய பேரின்ப வழியின்படி, யாவற்றுள்ளுங் கலந்தும் கலவாது விளங்கும் பரம்பொருளை மனத்துள்நாடி அறியும் ஸந்யாஸமார்க்கத்தைப் பற்றுதற்கு, விடாது பற்றும் உலகப்பற்றையற்று, பிறப்பை யறுப்பதற்கு, உபாயம், தியானம், ஸமாதி என்னும் மூவ்வழிகளே ஸாதனமாகும். அவற்றுள் உபாயத்தால்தான் முதல்முதல் மனத்தைச் சார்ப்படுத்தல்வேண்டும்; அதற்கு

"அடல்வேண்டும் ஐந்தன் புலத்தை; விடல்
வேண்டிய வெல்லா மொருங்கு" [வேண்டும்

அதாவது ஐம்பொறிகளாகிய மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, என்னு மிவைகளுக்குரிய ஐம்புலன்களைப் பிறவெளியில் செல்லாது அவற்றின் வியாபாரத்தைக் கெடுத்தலாகும்; இவ்வாறு செய்வது இன்றியமையாதது. ஏனெனில், அவ்வாறு செய்யாவிடில், அப்புலன்கள் தம்வழியே மனத்தையிழுத்து, புலன்களின் வியாபாரத்தை அதிகப்படுத்துமே யல்லாது குறைக்கா. ஆகையினாலே ஒருவன் ஸன்யாஸமார்க்கத்திற் காயத்தமாகவேண்டு மென்றால், லோக வியவஹார அபஸ்மாரங்களில் பாய்த்து மனத்தைக்கெடுக்கும் ஐம்புலன்களை அவிக்கவேண்டும். அதற்கு விஷய ஆசையை ஒருங்கே ஓரே ஸமயத்தில் விடும்படியான நிலையையடைவதே வழியாகும். அப்போது உலக வியாபாரமற்ற மனம், தியானத்திற் பதிந்து உள்ளத்து உறவனை அறிந்து, ஸமாதி நிலையடைய முடியும். விதுரரும் அரச சபையிலிருந்தாலும், நடந்த விஷயங்களைக் கண்டுகொண்டேயிருந்தாலும், தன்னைக் கேட்டாலொழிய மறுமொழி கூறாது, மௌனமாக விதுரர் விளங்கியதன் காரணம் இதுதான். அவர் "வேண்டியவெல்லாம் ஒருங்கே" விடுவதற்கான உபாயங்களையேஅப்போதுதேடிக்கொண்டிருந்தார். தமக்குப் பெரியோர், தமது நிலையை நம்பி லோக ஹிதார்த்தமாக மந்திரிப் பதவியில் வைத்ததைத் தமது ஆத்ம அனுபவத்தையே முன்னிட்டு விட்டு ஜனங்களைத் தத்தளிக்கச் செய்வது ஞாயமன்று, தருமமுமன்று; தாம் உயர்வதற்கு அது வழியுமன்று. ஆகவே அவர் ஸமயங்கள் வாய்க்குங் காலங்களை ஆவலாய் நாடிவந்தனர். அரச சபையில் துரியோதனன் பழிமொழி கூறினதும், தமது வில்லை முறித்து ஒடித்து எறிந்தது, அவர்க்கு முதல் வழியாகியது. அதனால் யுத்தங்கள் நடக்கும்போது அவற்றுள் தாம் கலவாதுவிளங்கும்படியான நிலை அவர்க்கு உண்டானதேயொழிய, அவர் மேலும் மந்திரி வேலையிலிருந்து வந்தததால் முற்றும் விஷய ஆசையை ஒருங்கே விடமுடியாதாயிற்று. ஏனென்றால்,

அறிகொன் றறியா னெனினும் உறுதி
உழையிருந்தான் கூறல் கடன்.

ஆகையினால், வரும்பொருளறிந்து கூறுதலை மதிக்காதிருந்தாலும், மன்னவனை அதைக் காரணமாகக் கொண்டு வெறுக்காது உறுதிமொழி கூறுதல் மந்திரியின் கடமையாகும். தர்ம ஸங்கடமான நிலையிலிருந்தாலும் விதுரர் அந்நிலையில் முள்மேல் நிற்பவன்போல இருந்தனர். இங்கு ஒன்று கவனிக்கவேண்டியது. அதாவது " விதுரர் வில்லை ஒடித்து எறிந்தது கோழை மனத்தாலன்றோ?" என்பதேயாம். அதிலும் அவர் க்ஷத்ரிய தருமம் மேற்பூண்டு அவ்வாறு செய்தது அதர்மமன்றோ என்றும் கேட்கலாம். க்ஷத்ரியனுக்கே யுத்த நிலையில் உறவு பகை பாராட்டாது உறுதியுடன் விளங்கவேண்டுமென்பது கடமை. விதுரர் பிராமணருக்குச் சூத்ர ஸ்த்ரீயிடம் பிறந்தவரானபடியினாலே க்ஷத்ரியரல்லர். இதை யுணர்ந்தே பீஷ்மர் அவரை அவரது ஞான நிலையை மதித்து மந்திரிபதவியில் வைத்தனர். ஆத

லால், அவர் தாமே அப்பதவியிலிருந்து விலகுவதஸாத்யம். அவ்வாறில்லாமல் விலகினால் தரும விரோதம். ஆக இருதலைக் கொள்ளி எறும்பதுபோல மனமானது நிலையுற்றிருந்தாலும், அதனை அலைபாயவிடாது, பொறையாண்டு, தக்க பருவகாலத்திற்காகக் காத்திருந்தனராகையால், வில்லை முறித்தெறிந்தது, தரும ஸங்கடத்திற் கிடந்தராது, க்ஷத்ரியனல்லாத தான் அந்தத் தருமத்தை மேற்கொள்ளாதிருக்கும்படி செய்து, தனது ஸந்யாஸ மார்க்கத்துக்கு நல்வழி காணும்பொருட்டு, விஷய ஆசைக்கு மூலாதாரமான சண்டை, சச்சரவை ஒழித்தனர். ஆயினுமவர்க்கும் பற்றுமுற்றும் ஒருங்கே விலக்க முடியாமையால் அவ்வாறு செய்வதற்குத் தருணம் எப்போது வாய்க்குமென்று ஆத்திரமும் பரபரப்பும் வாய்ந்து விளங்கினர்.

திருதராஷ்டிரன் செய்த அதரும வியவஹாரத்தினால் கௌரவ குலத்திற்கு வரும் ஹானியையும், அவன் கௌரவ பாண்டவ கட்சியாரை ஸமரஸப்படுத்தி, நியாயமான வழிப்படி அரசியல் செய்யுமாறு செய்தாலொழிய, கௌரவ குலம் அதோகதி அடைந்து வேரற்று விடுமென்றும், அவனுக்குச் சஞ்சயனென்ற முனிபுங்கவன் எடுத்துரைத்தான். அக்காலம் கண்ணிருண்டவன் மனமும் பயத்தா லிருண்டது. என் செய்வது? மனத்தில் கவலை ஊற ஊற, மென்மேலும் பீதி தோன்ற, தூக்கங்கடந்து, இரவு முழுதும் மனந்தடுமாறி, செய்வதின்னதென அறியாது மயங்கிப் படுக்கையிற் புரண்டுருண்டு, வெருண்டு, அவலமடைந்து, தன்னெஞ்சு தன்னைச் சுடச் சுட, வெறுப்புத் தீவாட்ட மெலிந்து அயர்ந்துகிடந்த ராஜ திருதராஷ்டிரன் எண்ணமிட்டுக்கொண்டே யிருந்தான். அப்போது தான் சாந்த நிலைமையிலேயே விளங்கிய விதுரரது நிலைமையின் பெருமை அவனுக்குக் கனவுபோலக் கண்ணெதிரில் தோன்றியது. பாழும் மக்களாசை என்னும் மாயச் சுழலில் பட்டுத் தடுமாறுந் தனக்கு நல்ல ஸமயத்தில் யோசனை கூறும்படி அப்போது விதுரரைத் தருவித்தான். விதுரர் வந்ததும் "அண்ணா! உமதாணையின் பெருமையைத் தலைமேற்கொண்டு அடியேன் சொல்வதைக் கேளும். சொல்ல வேண்டியதென் கடமை; நீர் கேட்பினுங் கேட்காவிடினும் சொல்ல வேண்டியதென் கடமை. பொன் கத்தியா மென்று கழுத்தறுத்த லாகுமோ? பிள்ளைகளென்னும் ஆசையிலுட்பட்டு, அவர்களை அடக்கியாளாமலே விடலாமோ? அடக்கியாளாத பிள்ளையும், முறுக்கிவளர்க்காத மீசையும் வாயில் ஏய்க்கும் அன்றோ? அந்நிலைக்குப் பழியாரோ? உலகில் உன்னைப்பழியாரோ? அடியேன் சொல்வதைக் கேட்டு மயங்கியிருத்தலும் ஆமோ? குற்றமே கொண்டு முற்றும் விளங்க, நீவிர் பெற்ற சிறுவர்களைச் சற்று அடக்கி, பற்றும் பெரும் போரைப் பற்றவிடாது, பாண்டுமக்களும் பாராண்டிடச் செய்தாலன்றி, கூண்டோடு உன் குலம் பூண்டோடற்று மாண்டிடும் அல்லவா? அடியேன் சொன்னதற்காக வருத்தப்படலாகாது. உள்ளதையும், வருவதையும் உண்மையுடன் கண்டு கூறவேண்டிய தென் கடமையானதால் சொல்ல வேண்டியதாயிற்று" என்று கண்டிப்பான மொழிகளைச் சொல்லித் திருதராஷ்டிரனுடைய ஊழல் குணத்தை எடுத்துக் காட்டி நல்லுபதேச மொழிகள் கூறினார்.

இதைக்கேட்ட அந்தக் குருட்டரசன் தன்னிலையை ஒருவாறு உணர்ந்து, தனது தாழ்ந்த நிலைமையை எண்ணித் தனக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்யும்படி விதுரரை வேண்டினான். ஆனால் விதுரர் அதற்குத் தமக்கு யோக்யதை இல்லை என்று சொல்லி மறுத்தனர். விதுரர் தமது வருணசங்கரத்தை எண்ணி ஞானோபதேசஞ் செய்யும் அதிகாரம் தமக்கு இல்லையென்று வெகு வணக்கத்துடன் சொன்னது இங்கு கவனிக்கத் தக்கது. இது அவரது மனோபாவத்தின் பெருமையையே விளக்கும். இச்சையை வளர்க்கவரும் பொருளை எதிரிலேயே கண்டிருந்தும் அவற்றைத் திரணமாக மதிப்பதல்லவா மனத்தின் பெருமையாகும்? இந்நிலையில் இராமருடன் தோன்றிய பரதனை விதுரருடன் ஒப்பிடலாம். இல்லாமலா அவனைக் கொல்லும் எண்ணத்துடன் சென்ற குஹன்,

"தாயுரை கொண்டு தாதையுதவிய தரணி தன்னைத்
தீவினை யென்ன நீத்துச் சிந்தனை முகத்திற் றேக்கிப்
போயினை யென்ற போழ்து புகழினோய் தன்மை கண்[டால்
ஆயிர மிராமர் நின்கே ளாவரோ தெரியி லம்மா."

என்று வியந்தது? நிற்க, விதுரர் தமது அதிகாரத்தை நினைந்தாராயினும், தன் முன்னவனுக்கு நன்மை செய்யவேண்டிய தனது கடமையை எண்ணி, தம்மைச் சமாதியிலிருத்தி அதன் மூலமாக ஸநத் குமாரரென்னும் அந்தணர்க் கந்தணராகிய பரமஞான ஆசிரியரை வரவழைத்துத் தன் தமையனுக்கு அனுக்ரஹம் செய்யும்படி செய்தனர்.

(இவ்விஷயங்களை விஸ்தாரமாக ஸ்ரீ வேதவியாஸரது பாரதத்தில் உத்யோக பருவத்தின் உட்பிரிவுகளாகிய விதுரப்பிரஜாகர, ஸனத்ஸுஜாதிய பருவங்களில் காணலாம்.)

நிற்க, ஸ்ரீ கண்ணபிரான் தூதாக வந்து பாண்டவரது விருப்பத்தைச் சொல்லியதும், மறுத்து,

"மதித்த அரக்கரையும் மல்லரையு முள்ளாற்
பதித்த படுகுழியிற் பாய்ச்சிக்—கொதித்தார்
குலங்கோடல் வல்லானைக் குங்குமத் தோள்பற்றி
விலங்கோடல் எண்ணினான் வேந்து."

இதனை அறியாதவர்போலவே பரந்தாமன் புன்சிரிப்புடன் விசுவரூப மெடுத்து, யாவரையும் திக்ப்ரமையுட்படுத்த, திருதராஷ்டிரனும் அம்மேனி வைபவத்தைக் காணும் பொருட்டுக் "கண்ணினை யாளெனக், கதுமென விழித்தது காவலன் கண்ணும்." பின் அக்கண்கள் தாமே இருண்டன. அப்போதே ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி மெதுவாகப் பாண்டவரிருக்கும் ஊர்க்குப் புறப்பட்டனர். அன்றிரவு விதுரர் திருதராஷ்டிரனிடம் அவனுடைய மக்களின் நடத்தை தவறென்றும், வீணே யுத்தத்தைமூட்டி உலகெங்கும் ரக்த அலைவீசும்படிசெய்வது லோகஹிதமல்ல வென்றும், கௌரவபாண்டவர் இவர்களை ஸமரஸப்படுத்துவதே அவன் கடமையென்றும், அவ்வாறு செய்யாவிட்டால் இருதிறத்தார்க்கும் நாசமேற்படுமென்றும் எவ்வளவோ சொன்னர். அப்படிப் பேசும்போது துர்க்குணபுஞ்சமாக விளங்கிய துரியோதனன் இம்மொழிகளை மறைவாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தவன், கோபக்கனல் வீச, கற கறவென்று பற்களைக் கடித்து, மீசையை முறுக்கிக்கொண்டு, பரபரவென்றங்கோடிவந்து, "பேடிப்பயல்! முகத்தில் மீசையில்லாதவன் பேசும் பேச்சைக் கேட்பதா அழகு? ஹா? பளபளா! என்ன? வஞ்சனையே உருவெடுத்து, அன்னமிட்ட வீட்டில் கன்னமிடலாகா தென்பதை அறிந்திருந்தும், சிறிதும் தயங்காது, பாண்டவரிடமே அன்பு பூண்டு, என் ராஜாங்கத்திற்கே வேர்ப்புழுவாக இருந்து செய்தவினை போதாதென்று, இன்னும் துர்ப்போதனை ஒழிந்தபாடில்லை வில்லை ஒடித்துப்போட்டு பிறகு உனக்கென்ன வேலை? உனது வேலையை நானே பார்த்துக்கொள்வேன். உன் நயவஞ்சகமும், சூதும் வாதும் வேறெங்கேனும் வேதனை செய்யட்டும். இனி அரை க்ஷணமும் என்னிடமிருத்தல் ஆகாது! வேண்டாம்! சீ சீ! குலத்தைக் கெடுக்கும் கோடரிக்காம்பு போல் வந்து, இந்தக் குலத்தையே கெடுக்க வழியை எண்ணமிடும் நீ இல்லாவிட்டால் எனக்கொன்றும் கெட்டுப்போகாது. உன் வேலையைப் பார்க்கலாம். நல்ல வயிற்றில் பிறந்திருந்தால் வல்லமையுள்ள குணம் வரும். தாதிகள் வயிற்றுப்பிறந்தால் வேதனை தானே வரும். போதும் போதும் உமது மதி. இனி நிறுத்தலாம் என் தந்தைக்குக் கண்பொட்டை; உனக்கு மனம்பொட்டை. நீ இனி மதியுரைக்கும் மந்திரிப்பதவியில் இருப்பது உலகத்திற்கிசையாது. இனி அப்பதவியை என்னிடம் ஒப்புவித்து விட்டுப் போகலாம். நீ என் பகைவன்தான்; என் நாட்டைவிட்டுப் போவதே நலம்" என்று படபடவென்று கோபாவேசத்தில் கொதிகொதித்துக் கூறினன்.

இம்மொழிகளைக் கேட்ட விதுரர், தமக்கு நல்லகாலம் வந்ததென எண்ணி மனம்புளகித்துப் புன்சிரிப்பு சிரித்தார். இந்தச் சமயத்தையே அவர் பலநாளாக எதிர்பார்த்திருந்தார். தன் அபீஷ்டம் பலித்ததென்று அவர் குதூஹலமடைந்தார். ஸர்வஸங்கபரித்யாகஞ் செய்து, விஷயபோகத்தை யொழித்து ஸந்யாஸமார்க்கத்தில் ஒழுக காலம் ஏற்பட்டுவிட்டதென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு "அப்பா! துரியோதனா! உன்வாக்கு உத்தமவாக்கு. நான் இதுவரை உனக்கும் பகையாயிருந்ததல்லாமல் எனக்கும் பகையாயிருந்தேன். இனி எனக்கும் பகையிராது என்பது நிச்சயம். அப்படியே உனக்கும் இருக்கும்படி விரும்புகிறேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே ஸபையிலிருந்து வெளிவந்துவிட்டனர். அப்பொழுதே அவர்

ஸந்யாஸ தருமத்தையும் மேலேற்றுக் கொண்டனர்.

இந்நடத்தையில் அருமையான சூக்ஷ்ம விஷயமொன்றிருப்பதைக் கவனித்தல் தகும். பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர் முதலிய பெரியோர்கள். எல்லாம் வாளாவிருந்த காலத்து. இவர் மாத்திரம் ஏன் இப்படிச் செய்யவேண்டும்? அவர்கள் எல்லாம் இவரைக்காட்டிலும் படித்தறிந்த பெரியோரல்லவா? ஆமாம் அவர்படித்தவர்தான்; ஆனால், ஐயமறத்தெளிந்த ஞானமுடையவரல்ல வென்றே சொல்லவேண்டும். சேற்றில் செந்தாமரை முளைத்ததென்னும்படி கௌரவராகிய நூற்றுவருள் தோன்றிய விகர்ணனே இவர்களைக் காட்டிலும் பெரியவனென்று சொல்லவேண்டியிருக்க, விதுரர் இவர்களைக்காட்டிலும் சிறந்தவரென்று சொல்வது தவறாகாது. மற்றொன்று, "விதுரரைப் பீஷ்மர் மந்திரிப் பதவியில் வைத்திருக்க, துரியோதனன் போவென்றால் போதல் தகுதியா? அப்படியானால் வில்லை ஒடித்தபோதே ஏன் போயிருக்கக் கூடாது?" என்ற சங்கை ஏற்படலாம். உண்மைதான். பீஷ்மர் மந்திரிப்பதவியில் வைத்தபோது அவரே ராஜ்யபாரத்தை நிர்வஹித்து வந்தார். விதுரர்க்கும் லோக வியவஹாரங்களை ஒடுக்கவேண்டு மென்கிற எண்ணம் குடிகொண்டிருந்தாலும், இராஜாங்கம் தருமவழியில் நடைபெறும்போது தாம் அதன் தலைமையிலிருந்து நடத்தும் தருமத்தை, ராஜ உத்தர வன்னியில் விடுவது பெரும் பழியாகும்; அதனால் அதர்மத்திற்கே இடமுண்டாகும். ஆகையால் லோகஹிதத்தை நாடி அப்பதவியைக் கையாண்டு வந்தனர். பாண்டவரைக் காட்டுக்கனுப்பிய ஒருதப்பிதத்திற்காகவே அரசனை வெறுப்பது மந்திரியின் தருமமல்ல; ஆனைக்கும் அடி சறுக்கும். மேலும், மற்றைய வழிகளில் அரசன் தவறாக நடந்ததாகத் தெரியவில்லை. விஷயமும் பங்காளிக்காய்ச்சலின் வழியாதலாலும் ஜனங்களுடைய ராஜாங்கம் தவறாதபடியாலும் அவர் சும்மாயிருந்தனர்போலும். ஆனால் தருமவழிப்படி பாண்டவர், சொன்னமொழி தவறாது காடாண்டு வந்ததும், "மயிர் முனைக்கும் மண் கோடேன்" என்று துரியோதனன் சொன்னது அநீதமானதால், அதர்மத்திற்கு உடைந்தையாகாத வண்ணம், தமது வில்லை முறிக்க நல்ல ஸமயங்கிட்டியதைக் கையாண்டனர். மேல்வழியை நாட முயல்பவனெவனும் அவ்வாறே செய்வன். அதிலும் நடு நிலை பாராட்டி இருபுறமும் சோர்ந்திருப்பதாகவும் சபதஞ்செய்தார். ஆகையால் அவர்க்கு மந்திரிப் பதவியிலிருந்து பொதுஜன ஊழியஞ் செய்வதாயிருந்தாலும் ஸந்தேகத்தில் மூழ்கிய துரியோதனன் நம்பான்; அதனால் அவர் சொல்வதிலிருந்து நன்மை ஏற்படுவது சாத்யமாகும் என்று சொல்லமுடியாது. இதையும் விதுரர் அறிவர். ஆகவே தாம் அரசாங்க வழிக்கிடையூறாக இராமலிருக்க விலகவேண்டிய து அவருக்கு அவசியமாயிற்று. ஆனால் எப்படி விலகுவது? பீஷ்மர் பதவி அளித்தனர், அப்போதவரதே ஆணை. இப்போதவர் கதியே அதோகதி. உலகத்தை ஆண்டு வந்தது துரியோதனன்தான், திருதராஷ்டிரனல்ல. அவ்வக்காலத்தில் ராஜ்யபாரத்தை வஹிப்பவரது உத்தரவைத்தான் ராஜ உத்தரவாக மதிக்க வேண்டும். அதனால்தான் விதுரர் துரியோதனன் தம்மை மந்திரிப் பதவியிலிருந்து விலக வேண்டு மென்றதும், விலகினர் என்பது அறியத்தக்கது. மற்று, அப்படிக்கில்லாமல், பீஷ்மரே தம்மைப் பதவியிலிருந்து நீக்கச் சுதந்தரமுடையவரென்று வாதமிட்டிருந்தால், தமக்கு நேர்ந்த விபரீதங்களை, அவர்களுக்கும் நேரும்படி செய்திருப்பாரல்லவா? அவ்வாறு செய்வதால் விதுரர்க்கென்ன லாபம்? பிறரைத் துன்பப்படுத்தாது நன்மை செய்ய முயல்வதுதானே ஸந்யாஸவழியின் முதற்படி?

"அந்தண ரென்போ ரறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்"—திருக்குறள்.

ஸ்ரீராமாயண ஸாரம்

எளிய நடையில் எழுதப்பெற்றது. சிறுவர்களும் உத்ஸாகத்துடன் படிக்கத்தத்தக்கது. புதியவழியில் எழுதிய முகவுரை உடையது. இதில் சரித்ராதி விமர்சனமும், ராமாயண பாத்திரங்களின் குணதோஷங்களும், பெருமையும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அழகிய சித்திரப்படங்களுடன். விலை ரூ. 1-0-0. "விவேக போதினி" சந்தாதார்க்கு மாத்திரமே விலை அணா 12.

தேச பாஷையும்

அதன் அலக்ஷியமும்

VERNACULARS AND THEIR NEGLECT

அருமையான இந்தியாவின் குழந்தைகளாகிய நாம் எல்லோரும் தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் என்ற திராவிட பாஷைகளுள் ஒன்றைத் தாய்ப்பாஷையாகப் பேசி வருகிறோமல்லவா? அந்தப் பாஷைதான் நம் பரந்த நாட்டில் பிறந்து வளர்ந்து தாலாட்டப் பெற்ற அருமையான பாஷை. அந்தப் பாஷையே நம்முடைய ஜாதி உயர்வையும், நாம் எந்த வகுப்பார், எந்தக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்ற தன்மையையும் எடுத்துக் காட்டுவதாம். நாம் இந்த மண்ணுலகில் பிறந்த அந்நாள் முதற்கொண்டு, நம் அரிய தாயின் மடியில் தாலாட்டப் பெற்றிருந்தபோது நம் அழகிய கருவிழிகளை உயரத்தூக்கி அவள் முகத்தைப் பார்த்து, "அம்மா" என்றது எந்தப் பாஷையில்? குழந்தைப் பருவத்தில் விஷமத்தனமே நிரம்பப்பெற்ற ஸமயத்தில் நம் தோழர்களுடன் குதித்து விளையாடி ஓடிப்பாடிக் களித்துப் பேசியது எந்தப் பாஷையில்? இப்போதும் நாம் உலகத்துடன் ஒத்து வாழக் காளைப்பருவம் அடைந்த ஸமயத்தும் ராஜ பார்வையுடனும் கம்பீர நடையுடனும் வாழும்போது டாம்பீகமாகப் பேசுவது எந்தப் பாஷையில்? அதுதான் நம் தெய்வீகத் தாய்ப் பாஷை. பெரியோரால் எழுதிப் புகழ்பெற்ற காவியங்களைப் பழுதறப் பரிசோதித்த நல் இசைப் புலவரிடத்தும், நம் மூத்தோரிடத்தும், மழலைச் சொல்லால் நம்மைக் களிப்பிக்கும் குழந்தைகளிடத்தும் அன்பாய்ப் பேசும் பாஷை நம் தாய்ப் பாஷையே யன்றி வேறு எப்பாஷையும் அல்ல என்பதை யாவரே மறுப்பர்? வெள்ளிக் கம்பிபோன்ற நரைத்த தலைமயிரை யடைந்த நம் அந்திக் காலத்தும் பேசுவது தாய்ப்பாஷையேயாம். அப்பாஷையே நாம் சாகுந் தருணத்தில் ஒரு கிண்ணம் பாலும் ஜலமும் கொண்டுவந்து கொடுப்பதாம். நம்மை எவ்விதத்தும் மேன்மைப் படுத்திய இந்தத் தாய்ப்பாஷையைத்தற்போது விட்டிருக்கிற கேவல ஸ்திதியில் இனியும் விடுவதா? பண்டைக்காலத்தில் இந்தப்பாஷையால் நாம் அடைந்த உன்னத பதவிக்கு இனியேனும் சிறுகச் சிறுக ஊர்ந்து சென்று அதனை மறுபடியும் சேர்ந்து நமக்கும் நம்தேசத்திற்கும் என்றும் அழியா நற்பெயரைச் சம்பாதிப்பதுவே நமது இன்றியமையாத கடனாக வேண்டும்.

நாம் எல்லோரும் அதிகமாகவோ அல்லது சிறிதளவோ ஏதோ தாய்ப் பாஷையைக் கற்றிருக்கிறோம். நம்முட் சிலர், தமக்கு எழுதப்படிக்கப் போதுமான அளவே அதை அறிந்து கொண்டிருக்கின்றனர். மற்றுஞ் சிலர், தங்கள் தனிப்பாடமாக நம் தாய்ப் பாஷையை பீ. ஏ, பரீட்சைக்குக் காலேஜ்களில் படித்து, அதில் தாங்கள் முதலாவதாகவோ இரண்டாவதாகவோ அல்லது மூன்றாவதாகவோ தேறியுள்ளதாக மேலதிகாரிகளால் ஸர்டிபிகேட்டுகள் கொடுக்கப் பெற்றிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் அவைகளை ஒருபுறத்தில் எடுத்து வைத்துவிட்டுத் தங்களுடைய அறிவைத் தாங்கள் எவ்வளவு விருத்தி செய்திருக்கின்றார்கள் என்றும், இப்படிப் பார்த்தது தங்கள் மனத்திருப்தியை யுண்டாக்குகிறதா என்றும் தயைசெய்து சற்று யோசித்துப் பார்க்கட்டும். இதனால் ஒரு குற்றத்தை மறைக்க ஒரு பொய் சொல்லாமாட்டார்களென்றே நான் நினைக்கிறேன். விருத்தி செய்யப்பட வேண்டிய தங்கள் அறிவு எவ்வளவு சிறுமைப் பட்டுக் குறுகி வெட்கப்படும்படியாய்ச் சரிதப்பிப் போய்விட்டது என்பதைத் தங்கள் மனமே தங்களுக்குச் சாட்சியாய்ச் சொல்கின்றதன்றோ? என்ன அவமானம்? படித்தவர்களுக்கும் முதலில் படிப்புக் கற்றுக்கொடுத்தவர்களுக்குமன்றோ என்றும் அழியாத அவமானம் வந்து சம்பவிக்கிறது?

எவர்க்கும் மனவருத்தத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய இப்பேர்ப்பட்ட சீரற்ற கேடுகள் உண்டானதற்குக் காரணங்கள் பலவாம். அவைகளைத் தனித்தனி யெடுத்து விளக்குவோமானால் விரியும்; அவைகளின் முடிவைமட்டும் நமது ஞாபகத்தில வைத்துக்கொண்டால் போதுமானது. ஸெனட் ஹாலில் வருஷா வருஷம் தேறித் தங்கள் புஜங்களில் கவுன்கள் துலங்க வெளிப்போந்த நூற்றுக் கணக்கான இளைஞர்களில் சிலரே தங்கள் தாய்ப்பாஷையை மறவாது அறிந்துகொண்டவர்கள் என்

பதுவே இப்போது குறிப்பிடத் தக்கதாம். அவர்களைப் போன்ற மற்றையவர்கள் தங்கள் தாய்ப்பாஷைகளைக் கற்பதென்றாலோ, விஷஜ்வரத்தை நீக்கக் கசப்பு மாத்திரைகளை விழுங்குவதற்கு ஒப்பாக எண்ணுகின்றனர்.

நம் முன்னோர்கள் அலக்ஷியஞ்செய்து தாய்ப்பாஷையைக் கல்லாததுபோலவே நாமும் நடந்து வருகிறோம். இப்படி வளரப்பெற்ற நாம் நம்முடைய ஸந்ததியையும் நம்மைப் போலவே வளரவிடுவது முறையாகுமா? நாகரீகமுள்ளவர்கள் என்று கருதப்பட்ட நாம் நம்முடைய முக்கியக் கடமைகளைச் செய்ய எவ்வாறு தவறிவிட்டோம் என்பதை இப்பொழுதேனும் உணருகிறோமா? இல்லை. மற்று "ஏனோ வீணாக நம்முடைய சொந்தபாஷையிடம் அதிக கவனம் செலுத்தாது போயினோம்" என்று இப்பொழுதாகிலும் கவலைப்படுகிறோமா? அதுவும் இல்லை. முன்னம் நாம் இந்தப் பாஷையில் பயின்றிருந்தால் நம்முடைய முன்னோர் பழக்க வழக்கங்களையும், பாரம்பர்யத்தையும், தேச சரித்திரத்தையும், எவ்விதம் சுலபமாய்த் தெரிந்து கொள்ளலாம். நம்முடைய ஸ்திரீகளை எவ்வித முன்னேற்றத்திற்குக் கொணர்ந்திருக்கலாம்? அந்தோ! தாழ்ந்த குலத்தவர் எனக்கருதப்படும் ஒரு ஜாதியாருக்கு யூனிவர்ஸிடிப்படிப்பில் நாம் கற்றுணர்ந்தவற்றையும், அதன் உண்மையையும் போதிக்கத் தக்கதோர் வழி தேடியிருக்கலாமே. அவர்கள் நல்ல ஸ்திதிக்கு வாராது அழுந்திப்போவதும் நம்முடைய குற்றத்தினாலேயாம். இம்மட்டோ? நம் தேசத்தாருடனும், அந்நிய தேசத்தாருடனும் ஒழுகவேண்டிய விதத்தையும் நம்தேசத்திற்காக நாம் எவ்வளவு கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம் என்பதையும் எளிதில் தெரிந்துகொள்ளாதிருப்பதுவும் நாம் ஆதியில் தேசபாஷையைச் சரிவரக் கல்லாத குற்றத்தினாலேயாம். ஆதலின், நம்மால் கூடியவரைக்கும் அதைப் பழுதறப் படித்து நற்பெயரடைவதுவே நம் இன்றியமையாத கடமையென்று இப்பொழுதேனும் புலப்படவில்லையா?

ஐரோப்பிய மஹாயுத்தம்.—நமது பதிப்பு. மிகவும் அழகாயும், விரிவாயும் எழுதப் பெற்றது, 58 ஆப்டோன் படங்களுடன் கூடியது விலை ரூ. 1-4-0 'போதினி' சந்தாதார்களுக்கு மாத்திரமே அணா 15.

✓ கோபாத க்ஷேத்திரம்

KOVVUR : ITS LEGEND

[ஸ்ரீமான் எஸ். கோபாலன், பீ. ஏ., எல். டி.]

அகண்ட கோதாவரியைப் பாராதவர்கள் பலர் இருக்கலாம். அதைப்பற்றிக் கேட்காதவர்கள் யாராயினுமிருக்கலாமா? சென்னை இராஜதானியிலுள்ள ஆறுகளிலெல்லாம் இது மிகப்பெரிய ஆறு. இது மேற்புறத்திலுள்ள நாசிகாத்ரயம்பக மென்னுமிடத்தில் கிளம்பிக் கிழக்குப் புறமாய் வரவர அகன்று, கம்பீரமாகப் பிரவஹிக்கும். இராஜமஹேந்த்ரம் என்னும் நகரத்திற்குத் தெற்கில், மூன்று மைல் தூரத்திலுள்ள தவளேச்வர மென்னுமிடத்தில் இந்தப் பெரிய ஆறு, பல கிளைகளாகப் பிரிகிறது. இவைகளெல்லாம், கீழ்க் கடலில்போய்ச் சேர்கின்றன. முற்காலத்தினின்று இராஜமஹேந்த்ரநகரம் மிகவும் அருமையும் பெருமையும் பெற்றது. இந்தப்பட்டினம் அகண்ட கோதாவரியின் வடகரைக்கும், கோவூர் கிராமம் தென்கரைக்கும் மூன்று மைல் தூரத்திலிருக்கின்றது. இவ்விரண்டு ஊர்களுக்கும் நடுவே அகண்ட கோதாவரியின் மேல், உறுதியான சிறந்த பாலம் ஒன்று போடப்பட்டிருக்கிறது.

அகண்ட கோதாவரி மிகப்புனிதமும் தெய்வீகமும் வாய்ந்த ஆறென்று யாவராலும் கௌரவிக்கப் படுகிறது. ஆகையால், வெகு தூரத்திலிருந்து யாத்திரிகர் பலர் வந்து, அந்த சுத்தமான தீர்த்தத்தில் ஸ்நாநமாடிப்போவது இன்றும் நம்மவரது வைதிக வழக்கமாக விளங்கி வருகிறது. அகண்ட கோதாவரியின் வடகரையில், கோடிலிங்க க்ஷேத்திரமும், தென்கரையில் கோபாத க்ஷேத்திரமும் இருக்கின்றன. கோபாத க்ஷேத்திரத்திற்குத்தான் கோவூரென்று மற்றொரு பெயர். இது மிக ரமணீயமான இடம்; மிகவும் ஸௌக்யந்தரக் கூடியது. இராஜமஹேந்த்ரம்போல் வெயிற் காலத்தில் மிக உஷ்ணமாகவும், குளிர்காலத்தில் வெகு குளிராகவும் இராமல், ஸமஉஷ்ண சீதலமாக எப்பொழுதுமிருக்கும். மிகப்பெருமைபெற்ற கோவூரைப்பற்றிப் பெரியோர்கள், பின்வருமாறு விசேஷமாகச் சொல்கிறார்கள். முன்னொருகாலத்தில் பன்னிரண்டு வருஷம் மழை பொழியாதிருந்ததாம். அந்தக் காரணத்

தால் எல்லாச்செடிகளும் சூரிய வெப்பத்தின் கொடுமையால் காந்தி, உலர்ந்து, எரிந்தன ; குடிகளுக்குக் குடிப்பதற்குக் குளங்களிலும் ஆறுகளிலும் நீரென்பதில்லாமற் போயிற்று ; எல்லாப் பிராணிகளும் பெரு நோயடைந்தன; எந்த இடத்தைப்பார்த்தாலும், உண்பதற்கு உணவும் குடிப்பதற்குத் தண்ணீருமில்லை. நிற்க, கௌதம முனிவர் தமது மகிமையால் கமண்டலத்திலுள்ள சிறிது நீரைத் தமதாச்சிரமத்தில் ஓரிடத்தில் பாய்த்து அங்கே நெற்பயிர் செய்து, தவம் முடிந்தவுடனே வளர்ந்த பயிரை அறுத்து, தானியத்தைச் சேகரித்து, உமி நீக்கி, பண்டமெடுத்துச் சமைத்து உணவையுட்கொண்டு பிழைத்து வந்தனர். தேவர்கள் இவ்விரஹஸ்யத்தை யறிந்துகொண்டு குடிகளுக்கெல்லாம் உதவ ஒரு உபாயம் பண்ணினார்கள். அவரது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி விநாயகக் கடவுள் ஒரு பசு உருவமெடுத்துக் கொண்டு, கௌதம முனிவருடைய வயலில் மேய்ந்து, அதற்குள்ளே புகுந்தனர். முனிவர், இதைப் பார்த்துச் சிறிய நெற்றுளை யெடுத்துக்கொண்டு அதனோடு பசுவை யடித்தார். உடனே பசு உயிர் துறந்து நிலத்தில் உருண்டு விழுந்தது. முனிவர் இதைப் பார்த்து, கோஹத்தி பாவம் தன்னைச் சூழ்ந்த தென்று, வெகு பரிதபித்தனர். இந்தப் பாவத்தை ஒழிப்பதற்கு, அவர் பரமசிவனைப்பற்றிக் கோர தவம் புரிந்தனர். அதற்குப் பரமசிவன் அகமகிழ்ந்து, தமது ஜடையிலுள்ள கங்கை நதியிலிருந்து ஒரு தாரையை, உயிரிழந்து விழுந்திருந்த பசுவின்மேல் செல்லும்படி அனுக்கிரஹித்தார். இந்த தாரைதான் கோதவாரி. கௌதம முனிவரால் கொண்டுவரப்பட்ட தாரையால் கௌதமி யென்றும் மற்றொரு பெயர்பெற்றது. இராஜமஹேந்திர நகரத்திற்குத் தெற்கில் மூன்று மைல் வரையிலும் பூரணமாகவும் பின்பு சாகையாகவும் இந்நதி ஓடுகிறது. இந்தக் காரணத்தால் இது அகண்ட கோதாவரி யென்றும் அகண்ட கௌதமி யென்றும் சொல்லப்படும்.

கோபாத க்ஷேத்திரத்தை (ஆற்றின் கரையிலுள்ள நிலத்தை) வெகு நிதானமாகப் பார்க்கும் பொழுது, இங்கு மங்கும் பசுவினுடைய பாதங்கள் மாதிரி பள்ளங்கள் காணப்படுகின்றன. அந்தப் பள்ளங்களை ஆயுதங்களால் தோண்டினாலும் அந்நிலையிலும் கோபாதம் மாதிரி பள்ளங்களே காணப்படுகின்றன. இதுதான் இவ்விடத்து விசேஷம். மழைகாலத்தில் அகண்ட கோதாவரியில் ஜலம் பூர்ணமாக ஓடுகிறது. அந்த வெள்ளம் அடங்கிய பின்பும் இப்பள்ளங்களில் வெள்ளத்தால் சேர்கப்பட்ட மண்ணுங்கூட கோபாதம் மாதிரி உருவத்தையே காட்டும். இது பிரக்ருதியின் வைபவப்பெருக்கோ, தெய்வீகமோ? எதுவோ மனித மூளையின் சிறுமையால் அறிதல் மாத்திரம் அஸாத்யம்!

ஸர் ஐஸக் நியூடன்

SIR ISAAC NEWTON

ஏறக்குறைய இருநூற்றைம்பது வருஷங்களுக்கு முன்னே இங்கிலாந்தில் லிங்கன்ஷயர் என்னும் மாகாணத்தில் பண்டிதர் ஒருவர் இருந்தார். சிறு பிராயத்திலேயே, அவருடைய தோற்றம் யாவரும் பார்த்து விரும்பத்தக்கதாக வெகு கம்பீரமாயிருந்தது. அவருக்குத் தேக வலிமை அதிகமாய் இல்லையானாலும், புத்திவலிமை அதிகம். ஆயினும், அவர் பள்ளிக்கூடத்தில் மிகவும் சோம்பேறியாய்த் தனக்குச் சமவயதானபிள்ளைகளுக்குக் கீழ்ப்பட்டவராகவே யிருந்தார். அவர் பெயர் ஐஸக் நியூடன். அவருக்குப் பன்னிரண்டு வயதானவுடன், கிராந்தன் என்னுமிடத்திலுள்ள பெரிய பாடசாலையில் படிப்பிக்கப்பட்டார். அப்பொழுது அவர், ஒரு மருந்துக் கடைக்காரன் வீட்டில் குடியிருந்தார். அச்சமயம் அவரை அறிந்தவர்கள் எல்லோரும், ‘இவன் முழுமூடன்; இவனுக்கு ஒன்றும் தெரியாது’ என்று இகழ்ந்து பேசினார்கள். அவரை ஒருநாள் கூடப் பாடசாலையில் புத்திசாலி யென்று எவரும் புகழ்ந்து பேசினதேயில்லை. ஆதலால் கூடப்படித்த பிள்ளைகளுங்கூட

அவரை இகழ்ந்து பேசி நிந்திக்கத் தலைப்பட்டார்கள்.

- ஒருநாள் அவருக்கு மேலேயிருந்த மாணாக்கன் ஒருவன், அவரை நன்றாய் உதைத்தான். அவனை அப்படி உதைக்கவொட்டாமல் தன்னைக் காத்துக்கொள்ளத்தக்க தேகவலிமை அவருக்கு இல்லை. அப்படி அவருக்கு வலிமையில்லாமற் போனதே, அவருக்கும் உலகிற்கும் மிகுந்த நன்மையாயிற்று. இல்லாவிட்டால், தன்னை உதைத்தவனைத் தாமும் எதிரே உதைத்துவிட்டு அவர் அவ்வளவோடு திருப்தியடைந்திருப்பார்; உலகமே அவருடைய ஆராய்ச்சித்திறத்தால் உண்டான நன்மையையெல்லாம் இழந்திருக்கும். தன்னை அவமதித்தவனை, தன் தேக வலிமையினால் ஒன்றும் செய்யக் கூடாமற்போகவே, தன்னை மானபங்கப்படுத்தின சிறுவனைக்காட்டிலும் படிப்பில் சிறந்து அவனுக்கு மேலேபோய் அவன் கொழுப்பை யடக்க அவர் உறுதியாய்த் தீர்மானித்தார்.

தன்னைக்கண்டு பிறர் அதிசயிக்கவேண்டுமென்று முயல்வது நியாயந்தான்; பிறரை மானபங்கப்படுத்திக் களிப்படைய வேண்டுமென நினைப்பது மிகவும் பிசகு. பள்ளிக்கூடத்தில் தன்னை உதைத்த சிறுவனை திருப்பி உதைக்கும்படியான வலிமை நியூடனுக்கு இருந்திருக்குமானால், அவருக்கும் அதே மாதிரியான எண்ணமே உண்டாயிருக்கும்.

ஆனால் நியூடன் வெகு கருத்தாய்ப் படித்துச் சீக்கிரத்திலேயே அப்பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் தாமே தலைவரானார். அவ்வளவு பெருமை பெற்றபொழுதும், தனக்குக் கீழிருந்த பிள்ளைகளுக்கு இகழ்ச்சியான செய்கையொன்றும் அவர் செய்யவில்லை; அவர்களுக்குக் களிப்புண்டாக்கத்தக்க காரியங்களையே செய்வார்; தன் சாமர்த்தியத்திற்கு இசைந்தமட்டும் வெகு நன்றாய்க் காற்றாடிகள் செய்து அவர்களுக்குக் கொடுத்துக் களிப்பூட்டுவர்.

காகிதத்தினால் விளக்குக்கூடு செய்து, விளக்கேற்றி அதைப் பனி காலத்துக் காலைவேளைகளில், நியூடன் கையில் பிடித்துக் கொண்டு போவார். இராக் காலங்களில், அந்த விளக்குக் கூடுகளைக் காற்றாடிகளின் வாலிலே கட்டிப் பறக்க விடுவார். அதைக் கண்ட ஜனங்கள் அநேகர், இதென்ன தூமகேது நக்ஷத்திரம்போலக் காணப்படுகிறதே யென்று பயந்தார்கள். விளையாடுகிற காலங்களில் அவர், மற்றப் பிள்ளைகள் விளையாடுவதுபோலச் சாதாரணமாய் விளையாடுகிறதில்லை. வாள், செம்மட்டி, கோடரி முதலிய ஆயுதங்கள் வாங்கி அவைகளைத் தகுந்தபடி கையாள வெகு சீக்கிரத்தில் கற்றுக்கொண்டார்; ஒரு மனிதன் உள்ளே உட்கார்ந்து அவன் தானே ஓட்டிக்கொள்ளும்படியான ஒரு வண்டி பண்ணினார்; தண்ணீர் வீழ்ந்து அதனால் கால அளவு சரியாய் ஏற்படும்படியாகக் கடிகாரமொன்று செய்தார். வழியோரத்தில் சில வேலைக்காரர்கள் ஒருவகை விசித்திரமான காற்று யந்திரம் செய்துகொண்டிருக்கக்கண்டு தாமும் அதேமாதிரி சிறிதாக ஒரு யந்திரஞ் செய்து அதைத் தான் குடியிருந்த வீட்டின்மேல் கட்டி வைத்தார். அந்த யந்திரத்தை ஓட்டும்படி அதற்குள் ஒரு எலியையும் பிடித்துவிட்டு அதற்கு உணவாக மாவையும் போட்டு வந்தார். அந்த எலிக்கு, "யந்திரம் ஓட்டி" யென்றும் பெயரிட்டார்.

அவர் இருந்த அறைச்சுவரில், எங்கு பார்த்தாலும் கணித விஷயங்களே எழுதப்பட்டிருக்கும். நமது கண்ணுக்குத் தோன்றுகிறபடி சூரியனுடைய கதியையும் நன்றாய்க் குறித்துக் காட்டினார். அங்கங்கே நடுவில் ஆணிகளைக் கொண்டு அரைமணி ஒரு மணிகளின் தூரத்தைக்கூடத் தெளிவாகக் குறித்தார்.

இங்கு நாம் குறித்துச் சொல்லவேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு. கணக்கிட்டுப் பார்த்துச் செய்யவேண்டிய காரியங்கள் பலவும் கணித சாஸ்திரத்தினாலேயே ஏற்படுகின்றன. ககோளமென்று சொல்லப்பட்ட இந்தப் பிரம்மாண்டத்திற்குச் சூரியனே மையமாம். இந்தப் பூமி சூரியனைச்சுற்றி ஒருவருஷத்திற்கொருதரம் ஓடுகின்றது. மேலும் அதேகாலத்தில் பூமி மேற்கிலிருந்து கிழக்குமுகமாய் 24-மணி நேரத்திற்கொருதரம் தனக்குத்தானே உருளுகின்றது. சூரியன் ஓடுவதில்லையாயினும், சூரியன் ஓடுவதாக நமது கண்ணுக்குத் தோன்றுவது ஏனெனில், நாம் ரயில்வண்டியில் ஏறிப் போகும்போது பக்கத்திலிருக்கும் தந்திக் கம்பி, செடி, மரம் முதலியவையெல்லாம் நமக்கு எதிர் முகமாய் ஓடுவதாய்த் தோன்று

வதுபோல, நாம் வசிக்கிற பூமி மேற்கிலிருந்து கிழக்கே ஓடுவதனால் சூரியன் நக்ஷத்திரம் முதலியவை யெல்லாம் கிழக்கிலிருந்து மேற்கே ஓடுவதாய்த் தோன்றுகின்றன.

நியூடனுக்குப் பதினைந்து வயதானபோது அவருடைய தாய் அவரைத் தன் வீட்டுவேலைகளுக்கு உதவியாய் அவரைப் பாடசாலைக்குப் போகவொட்டாமல் வீட்டிலேயே வைத்துக்கொண்டாள். பயிர்த்தொழில் முதலிய குடியானவன் வேலைக்கு அவர் சிறிதும் தகாதவர். அப்படிப்பட்ட வேலைகளில் அவருடைய புத்தி நுழைவதேயில்லை. கிராந்தன் என்ற ஊரிலே அவள்,நாள்தப்பாமல் நியூடனைத் தன் வீட்டு விளைவுகளை விற்று, வீட்டுக்கு வேண்டிய பொருள்களை வாங்கிவரும்படி கடைக்கு அனுப்புவாள். அப்பொழுது நம்பிக்கையுள்ள வேலைக்காரன் ஒருவன் அவரோடு கூடப் போவான். அவர் அந்த வேலைக்காரனையே கடையிலுள்ள வேலைகளையெல்லாம் பார்த்து வரும்படிவிட்டு, தான் தனக்கு வழக்கமான ஒரு வீட்டில்போய் உட்கார்ந்து, பொழுது போமளவும் படித்துக்கொண்டிருப்பார். ஒவ்வொருவேளையில் ஒரு வீட்டுக்கும் போகாமல் எங்கேயாவது ஒரு வேலியோரத்தில் உட்கார்ந்து படித்துக்கொண்டு கடைக்குப்போன வேலைக்காரன் திரும்பி வருமளவும் அங்கேயே காத்திருப்பது முண்டு. புலங்களில் இருந்தாலும் அவர் செய்கிற காரியம் இப்படித்தான். யாதேனும் ஒருபுத்தகம் படிப்பதும், ஏதாவது ஒரு புதுமாதிரி யோசனை செய்வதும், தான் ஏற்படுத்திய ஜலயந்திரத்தை உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டிருப்பதும், சமீபத்தில் எங்கேயாவது ஆற்றோரங்களில் உள்ள நுரைகளை எடுத்துக் காற்றில் விடுவதும் ஆகிய இப்படிப்பட்ட காரியங்களே அவருடைய புத்தியைக் கவர்ந்தன. ஒரு ஆடு ஒரு மூலையில் ஓடினாலும், ஒரு மாடுவந்து பயிரை மேய்ந்தாலும் தானியத்தை தின்றாலும் ஒன்றும் அவர் கண்களுக்குத் தோன்றுவதில்லை.

நியூடனுடைய மனப்போக்கைப் பார்த்து அவருடைய தாய், வீட்டு வேலைகளுக்காக அவரை வைத்துக்கொண்டிருப்பது தகுதியல்லவென்று தெரிந்து, தன்னால் கூடியவரையில் அவருக்குப் படிப்பு சொல்லிவைக்க வேண்டி, முன் அவர் படித்துக்கொண்டிருந்த கிராந்தன்பாடசாலைக்கே மறுபடியும் அவரையனுப்பினாள். சிலகாலம் அங்கேயிருந்த பிறகு உபாத்தியாயரா யிருந்த அவருடைய சிற்றப்பன், கேம்பிரிட்ஜ் நகரிலுள்ள வித்தியா சாலையிற்போய்ப் படிக்கும்படி அவரைத்தூண்ட, நியூடன் தமது இருபதாவது வயதான 1661-ம் வருஷத்தில் அக்கலாசாலையைச் சேர்ந்தார்.

கேம்பிரிட்ஜ் பாடசாலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்த சின்னாட்களுக்குள் நியூடன், சந்திரனைச் சுற்றியிருக்கிற பளபளப்பான இரண்டு வட்டங்களைப் பரிசோதித்தறிந்தார். கண்ணாடிகளைத் தூரதிருஷ்டிக்கு உபயோகமாகும்படி திட்டினார்; ஒளி, நிறம், இவைகளுடைய தன்மையைக்கண்டறிவதற்கு உபயோகமான பல பரிசோதனைகளையும் செய்துவந்தார்.

அப்படியிருக்க, கேம்பிரிட்ஜ் நகரத்தில் மிகக் கொடியதான கொள்ளை நோயொன்று உண்டாகவே, இனி அங்கிருப்பது தகுதியல்லவென்று உடனே சொந்த ஊருக்குத் திரும்பிவந்து, அவ்விடத்தில் எந்த வஸ்துவும் அந்தரத்தில் எறிந்தால், அங்கேயே நில்லாது பூமியில் வந்து விழவேண்டிய விஷயத்தைப் பற்றி ஆலோசிக்கத் தொடங்கினார். அப்படிச் சிந்தித்துக்கொண்டே ஒரு நாள் அவர் ஒரு தோட்டத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கையில், ஒரு மரத்திலிருந்து நாவற்பழமொன்று கீழேவிழ, அதைப்பார்த்தவுடனே, எந்த நியாயத்தால் இப்பழம் மரத்தின்மேலிருந்து பூமியில் வந்து விழுந்ததோ அதே நியாயத்தால் ஆகாயத்திலுள்ள கிரகங்கள்கூடப் பூமியில் வந்து விழவேண்டும் என்கிற கருத்து அவர் மனதில் தோன்றிற்றாம். அதையே காரணமாகக்கொண்டு அவர் ஆகர்ஷணசக்தி அதாவது இழுப்புக் கவர்ச்சியைப்பற்றிச் சிறந்த புத்தகமொன்று எழுதினார். அந்தப் புத்தகத்தின் அருமையைப் பார்த்து பிரான்ஸ் தேசத்துச் சோதிடசாஸ்திரி யொருவர் இப்படிப்பட்ட அருமையிலும் அருமையான புத்தகம் எழுதுகிறவர் உலகில் இவர்தவிர வேறொருவர் உண்டோவென்று சொல்லி அதிசயித்தார்.

நியூடனுக்கு ரஸாயனசாஸ்திரத்தில் விருப்பம் அதிகம். அதனால் அவர் உறையுந் தருணமான நீரிலுள்ள சூடுமுதற்கொண்டு, எரிகிற தணலிலுள்ள சூடுவரையில் முள்ள

உஷ்ண நிலைகளின் பேதங்களை யெல்லாம் வரிசையாகக் கண்டெழுதினார். அக்கினி, அக்கினிச் சுவாலை இவைகளுடைய தன்மையைப் பற்றியும் ஒரு சிறு நூலும் எழுதினார்; தூர திருஷ்டிக்கு உபயோகமான கருவிகளையும் விருத்தி பண்ணினார். இப்படியே இன்னும் பல காரியங்கள் செய்தார். அவர் ஒரு நிமிஷமேனும் ஒன்றுஞ் செய்யாமலிருந்ததில்லை. அவர் எப்போதும் ஆலோசனையிலேயே மூழ்கிக் கிடப்பர். அதனால் அவர் அநேகவிதமான சாஸ்திர சர்ச்சைகள்செய்து, அவற்றின் மூலமாகப் பெருமை பெற்றனர். ஆக, அவருக்கு ஒன்றின்மேலொன்றாய்ப் பல கௌரதைகள் ஏற்பட்டுக் கடைசியில், ஸர் என்கிற பட்டப் பெயரும் கிடைத்தது.

அவர் தம்முடைய வாழ்நாளில் மூக்குக்கண்ணாடி ஒரு நாளும் தரித்துக்கொண்டதில்லை.

"கண்ணளவாய் நின்றதோ காணும்
கதிரொளிதான்
விண்ணளவாயிற்றே விளம்பு." என்றவாறு

பார்வைக்குக் குட்டையாக இருப்பினும், அவர் எப்போதும் அரிய விஷயங்களைப் பற்றி சிந்தித்த பாவனையாக இருப்பர். எதிரில் ஏதாவது ஒரு புத்தகமும், கையில் பேனாவுமில்லாமல் அவர் ஒரு நிமிஷங்கூட இரார். வேலையில் வெகு சிரத்தையும், நடத்தையில் சிறந்த ஒழுக்கமும் உடையவர்; ஏழைகளிடத்தில் அவருக்கு அதி பக்ஷம். அவர் ஒரு நாளாவது கூட்டங்களிற்சென்று வீண்பேச்சுப்பேசி வம்பளந்ததே இல்லை. எப்போதும் ஏதாவது ஒரு நன்மையைக்கோரி ஏதாவதொரு காரியம் செய்துகொண்டே யிருப்பார். இவ்வளவிருந்தும், அவர் தன்னுடைய பெருமையை ஒருபெருமையாக நினைத்ததேயில்லை.

இப்படிச் சிறந்த விஷயங்களைக் கண்டுபிடிக்கும்படி வல்லமை உங்களுக்கு எப்படி உண்டாயிற்றென்று யாராவது கேட்டால், அவர், எல்லாம் ஓயாமல் ஆலோசிப்பதனாலேதான் உண்டாயிற்று; இப்போது நான் லோகோபகாரமான காரியம் ஏதாவது ஒன்று செய்திருப்பேனானால் அது, வருந்தி உழைத்ததனாலும், நிதானித்துச் சிந்தித்ததனாலும் உண்டானதேயன்றி வேறல்லவென்று சொல்வார். அவருடைய நேயர்கள் வந்து உம்முடைய சாமர்த்தியத்தை உலகத்தில் யாவரும் என்ன புகழ்கிறார்கள்! இப்படிப்பட்ட கீர்த்தி உமக்குத் தவிர மற்றெவர்க்கு உண்டாகுமென்று சொன்னால், அதற்கு அவர் என்னுடைய பிரயாசத்தைப்பற்றி உலகத்தில் என்ன நினைக்கிறார்களோ? எல்லாக் காரியமும் எனக்குக் குழந்தை விளையாட்டாய்த் தோன்றுகின்றனவே யொழிய, அதில் யாதொரு வருத்தமும் தோன்றவில்லை. வாலிபத்தில் கடற்கரையில் ஓடுகளையும் கூழாங்கற்களையும் பொறுக்கிக்கொண்டு விளையாடுவதுபோல, இப்போது நான், இந்தப் பிரபஞ்சமாகிற கடற்கரையில் இன்னும் கொஞ்சம் சித்திர விசித்திரமான ஓடுகளையும் பளபளப்பான கற்களையும் பொறுக்கிவைத்துக்கொண்டு விளையாடுகிறேனே யொழிய வேறில்லை என்பார். இப்படியாக அவர், ஈசுவர சிருஷ்டியின் பெருமைகளைக் காணக்காண தன்னுடைய செய்கைகளெல்லாம் மிகவும் அற்பமாக அவர் கண்ணுக்குத் தோன்றின. இவ்வாறு சிறந்த காரியங்களிலேயே தம்முடைய காலத்தைப் போக்கிக் கடவுளுடைய மகிமைகளை யெல்லாம் கண்டு வியந்து தம்முடைய எண்பத்தாறுவது வயதான 1727-ம் வருஷத்தில் மரண முற்றனர். இங்கிலாந்தில் சிறந்த புருஷர்களைப் புதைக்கு மிடமான வேஸ்ட்மினிஸ்டர் ஆபி என்னும் இடத்திலேயே புதைக்கப்பட்டார். கேம்பிரிட்ஜ் வித்தியாசாலையின் துவாரத்தில் அவருடைய உருவச்சிலை யொன்று அவர் ஞாபகச் சின்னமாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன் பீடத்தில் அடியிற்கண்ட கருத்துள்ள வரிகள் செதுக்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

நவமாய் வானூர் கதிரவன்றன்
கதிரை நன்கு கண்டறிந்து
தவறில் சீர்த்தி பெற்றவராம்
நியூட னென்பார் தாமிவரே
அவமில் பளிங்கைக் கையேந்தி
யகல்வானேக்கா யொருபொருளைக்
கவலை யின்றிக் கருதிநிற்குங்
கணித நூலார் காணீரே.

நாம் செய்யும் ஆராய்ச்சிகளும் நியூடனுடைய ஆராய்ச்சிபோலவே யிருக்க வேண்டும். பண்டிதரென்றால் அவர்க்கே தகும். இந்த விஷயம் இப்படியிருக்கவேண்டுமென்று அவர் ஒரு நாளும் சொன்னதில்லை. இது இப்படித்தானென்று கண்டறிந்தார். ஆராய்ச்சி

யென்றால் அப்படியல்லவா யிருக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட காரியமெல்லாம் விளையாட்டிலாவதில்லை; பிரயாசத்தினாலேயே ஆகத்தக்கது; கண்டபடி ஊகிப்பதனால் ஆவதில்லை. நல்ல பாண்டித்தயதினாலேயே ஆகத்தக்கது, நாம் எதைப்பற்றி ஆலோசனை செய்தாலும், இதே நியாயத்தை அனுசரிக்கவேண்டும், அதன் காரணத்தை நிதானமாய் ஆராய்ந்து பெருமையுடன் விசாரித்து உண்மையைக் கண்டறிவோமானால் அப்போதுதான் நாம் விஷயங்களை ஆராயுந் திறமையுடையவரென்று சொல்வதற்கு உரியவர்களாவோம்.

வானசாஸ்திரம்

LESSONS IN ASTRONOMY

[ஸ்ரீமான் எம். ஆர் சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள், பி.ஏ., எல்.டி.]

நட்சத்திர ராசிகள்

எள்ளை வீசித்தெளித்தாற்போல் ஆகாயத்தில் தெளிக்கப்பட்டிருக்கிற இந்த நட்சத்திரங்களை நாம் எவ்வாறு அடையாளம் வைத்துக்கண்டறிவது? எல்லாம் ஒரே மாதிரியாயிருக்கின்றனவே? என்னும் இம்மாதிரியான சந்தேகங்களும், அதைரியங்களும் முதன் முதல் உண்டாகலாம். ஆனால் சிலதினங்களில், தெரிந்தவர்களின் உதவியால் இவைகளை மிகச் சுலபமாய்க் கண்டறியலாம். நாம் இரவில் ஆகாயத்தில் பார்த்து, "இது ஸப்தரிஷி மண்டலம்; அது கிருத்திகை, அதற்கடுத்தாற் போலுள்ள சிவந்த நட்சத்திரம் ரோகிணி" என்று நமக்குள் சொல்லும்போது நமக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருக்கிறது! இவைகளைக் குறிப்பிடுவதற்கு, முதல் முதல் தெரிந்தவர்கள் காண்பித்தால்தான் நல்லது. பிறகு ஒரு நாளும் மறக்கமாட்டோம்.

ஐரோப்பியர்கள், வானத்தில் காணப்படும் முக்கியமான நட்சத்திர ராசிகளை யெல்லாம் குறிப்பிட்டு அவைகளுக்கு வெவ்வேறு பெயரும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் ஹிந்துக்கள், சூர்ய சந்திரர்கள் ஆகாயத்தில் போவதாகக்காணப்படும் வீதியிலுள்ள நட்சத்திர ராசிகளையே முக்கியமாகக் கவனித்திருக்கிறார்கள். ஆகாயத்தின் நடுபாகமாகிய இந்த வீதியிலுள்ள நட்சத்திரங்களை 12 ராசிகளாகவும், இந்த ராசிகளை 27 நட்சத்திரங்களாகவும் பிரித்திருக்கிறார்கள்.

சூர்யனும் சந்திரனும் ஆகாயத்தில் நகர்வனவாகக் காணப்படுவது, பூமி தன்னைத் தானே சுற்றுவதால் உண்டாகும் தோற்றமென்று நமக்குத்தெரியும். இவை நட்சத்திரக் கூட்டங்களின் வழியாக நகர்கின்றன. இவைகளுடன் நட்சத்திரங்களும் இக்காரணத்தாலேயே நகர்கின்றன. இப்படிச் சூர்ய சந்திரர்கள் நகரும்போது இவைகளுக்கு நேராயுள்ள நட்சத்திரங்களும் இவைகளுடன் நகர்கின்றன. பூமி தன்னைத்தானே சுற்றுவதோடு, இருந்த விடம் விட்டு பெயர்ந்துகொண்டே சூர்யனை ஒரு வருஷத்திற்கு ஒருதரம் சுற்றிவருகிறது. ஆகையால் சூர்யன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஒரு ராசியை விட்டு மறுராசிக்கு நேராகக் காணப்படும் அதாவது ஒவ்வொரு ராசியிலும் சூர்யன் கொஞ்ச காலம் வசிப்பதாகக் காணப்படும். இப்படிச் சூர்யபாதையிலுள்ள 12 ராசிகளுக்கும் நேராகச் சூர்யன் காணப்பட்டு, மறுபடி முதல் ராசிக்கு வர, பூமி சூர்யனை ஒரு தரம் சுற்றப் பிடிக்கும் காலமாகுமல்லவா? அதாவது முதல் ராசியிலிருந்து கிளம்பி 12 ராசிகளிலும் வசித்து, அவைகளைக் கடந்து மறுபடி முதல் ராசிக்கு வர ஒரு வருஷம் பிடிக்கும். இப்படி சூர்யன் ஒவ்வொரு ராசியிலும் ஒருமாதம் வசிப்பான். இப்படிச் சூர்யன் வசிக்கும் ராசிகளின் பெயரையே மாதங்களுக்கும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்தப் பன்னிரண்டு ராசிகளாவன:

1 மேஷம்	5 சிம்மம்	9 தனுசு
2 ரிஷபம்	6 கன்னி	10 மகரம்
3 மிதுனம்	7 துலாம்	11 கும்பம்
4 கடகம்	8 விருச்சிகம்	12 மீனம்

இந்த ராசிகளிலிருந்து பஞ்சாங்க கணிதங்களுக்கு வேண்டிய லக்னம் முதலியவைகளைக் கணக்கிடுகிறார்கள்.

சந்திரனும் இம்மாதிரியே நட்சத்திர ராசி

களுடன் உதித்து அஸ்தமிக்கக் காணப்படுகிறதல்லவா? ஆனல் சந்திரன் பூமியை ஒரு தரம் சுற்றிவரச் சுமார் 27 தினங்கள் பிடிப்பதாகப் பார்த்தோம். அதாவது இந்த 12 ராசிகளுக்கும் நேராக சந்திரன் உதித்து, மறுபடி முதல் ராசிக்கு நேராய் உதிக்க இந்த 27 தினங்கள்தான் பிடிக்குமல்லவா? ஒவ்வொரு ராசியிலும் சுமார் $2\frac{1}{4}$ தினங்கள் சந்திரன் வசிப்பான். இவன் ஒவ்வொரு தினமும் வசிக்கும் பாகத்தைக் குறிப்பிடும்படி, இந்த 12 ராசிகளையும் 27 பாகங்களாகச் செய்து, இவைகளை 27 சின்ன ராசிகளாகச் செய்திருக்கிருர்கள். இந்த ஒவ்வொரு சிறிய ராசியுடனும் சந்திரன் ஒவ்வொரு நாள்தான் காணப்படுவான். இதைத்தான் சந்திரனுக்கு 27 மனைவிகளென்றும், அம்மனைவிகள் இந்த 27 நட்சத்திரங்கள் என்றும், அவன் ஒவ்வொரு மனைவியுடனும் ஒவ்வொருதினம் முறையே வசிக்கிருனென்றும் சிலர் சொல்வதுண்டு. அந்த நட்சத்திரங்களாவன:—

1 அசுவனி	10 மகம்	19 மூலம்
2 பரணி	11 பூரம்	20 பூராடம்
3 கிருத்திகை	12 உத்திரம்	21 உத்திராடம்
4 ரோகிணி	13 ஹஸ்தம்	22 சிரவணம்
5 மிருகசிரிஷம்	14 சித்திரை	23 அவிட்டம்
6 திருவாதிரை	15 ஸ்வாதி	24 சதயம்
7 புனர்பூசம்	16 விசாகம்	25 பூரட்டாதி
8 பூசம்	17 அனுஷம்	26 உத்திரட்டாதி
9 ஆயில்யம்	18 கேட்டை	27 ரேவதி

சூர்யனிருக்கும் உயரத்திலிருந்து பகலில் மணி கண்டுபிடிப்பதுபோல், இந்த நட்சத்திரங்களிருக்கும் இடத்திலிருந்து அல்லது அப்பொழுது உச்சத்திலிருந்து நட்சத்திரத்திலிருந்தாவது இரவு நாழிகையைக் கண்டுபிடிக்கலாம். ஆகாயத்தில் தோன்றும் ஒரு நட்சத்திரத்திற்கும் நமக்குமுள்ள சாய்வின் கோணத்தின் அளவை ஒரு சுமாராய் அறிந்தால், அப்பொழுது அந்த நட்சத்திரம் உதித்து எவ்வளவு காலமாயிருக்க வேண்டுமென்று ஒரு சுமாராகக் கண்டுபிடிக்கலாம். ஏனென்ருல் அந்த நட்சத்திரம் உதிக்கும் காலத்தை, அந்த மாதத்தில் சூர்யன் வசிக்கும் ராசியிலிருந்து கண்டுபிடிக்கலாம். இந்த நட்சத்திரங்கள் உதித்து 180 கலைகள் நகர்ந்து அஸ்தமிக்க சுமார் 12 மணி நேரமாகும். ஆகையால் ஏதாவது ஒரு நட்சத்திரம் நமக்குக்காணப்படும் கோண அளவிலிருந்தாவது, அல்லது அப்போது நமது தலைக்கு நேராக உச்சத்திலிருக்கும் நட்சத்திரத்திலிருந்தாவது, நாம் கவனிக்கும்போது சூர்யன் அஸ்தமித்து எவ்வளவு நேரமாயிற்று என்று உத்தேசமாகக் கண்டுபிடிக்கலாம்.

இந்த நட்சத்திரங்களை, தெரிந்தவர்களின் உதவியைக் கொண்டு அறிவது மிகச்சுலபமென்று முன்னமேயே சொன்னேம். அல்லது நட்சத்திரமண்டலத்தின் நல்ல படங்களை யெடுத்துக்கொண்டு, ஸப்தரிஷி மண்டலம் (The great Bear), கால புருஷ மண்டலம் (Orion) முதலிய மிகத்தெளிவாகத் தெரியக்கூடிய நட்சத்திரக் கூட்டங்களிலிருந்து தொடர்ந்துகொண்டே அறியலாம். உதாரணமாக, கால புருஷ மண்டலத்தின் வடகிழக்கு நட்சத்திரமாகிய சிவந்த முதல் வகுப்பு நட்சத்திரம் திருவாதிரை. இதற்கு வடமேற்கே சிறு நட்சத்திரக் கூட்டமொன்று இருக்கிறது. இது 6 சிறு நட்சத்திரங்களா லாகியது. ஒரு தீபத்தட்டு அல்லது சிறு கரண்டியைப் போலிருக்கும். இதுதான் கிருத்திகை. இதற்கும் திருவாதிரைக்கும் இடையில் கொஞ்சம் கிழக்குப் புறமாக ஒதுங்கி, ஒரு பெரிய கொத்து காணப்படுகிறது. நான்கு சிறிய நட்சத்திரங்களாலும், கொஞ்சம் சிவந்த ஒரு பெரிய நட்சத்திரத்தாலும் ஆகிய கொத்து இது. இதில் காணப்படும் பெரிய நட்சத்திரந்தான் ரோகிணி. இம்மாதிரியாக இந்தக் கால புருஷ மண்டலத்திலிருந்தாவது, அல்லது ஸப்தரிஷி மண்டலத்திலிருந்தாவது ஆரம்பித்து, எல்லா நட்சத்திரங்களையும் கண்டுபிடிக்கலாம். சில இரவுகளில் முற்பாதியிலும், சில இரவுகளில் பிற்பாதியிலும் எழுந்து கவனித்தால் நட்சத்திரங்களையெல்லாம் கண்டறியலாம்.

இன்னும் கிரஹ நட்சத்திரங்களைப்பற்றிய மற்றைய விஷயங்களாகிய கிரஹ பாதசாரங்கள், கிரஹ நட்சத்திர சமாகமங்கள் முதலியவைகளை, ஒரு சாதாரணப் பஞ்சாங்கப் புஸ்தகத்திலிருந்து எளிதில் தெரிந்துகொள்ளலாம். இந்தப் பஞ்சாங்கப் புஸ்தகத்தில் கிரஹ நட்சத்திரங்களைப்பற்றின அநேக விஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. ஆகையால் இதிலுள்ள விஷயங்களை நாம் படித்தறிவது அவசியம்.

நமது சிறு கதை

A SHORT STORY FROM TOLSTOY.

[ஸ்ரீமதி சீதம்மாள்.]

(92-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

அக்குச்சியின் உதவியால் அம்மனிதன் எழுந்து நடக்க ஆரம்பித்தான். பின்தங்காமல் ஸோமனுக்குச் சரியாக நடந்து வந்தான். அவர்கள் நடந்துகொண்டு போகிறபொழுது அம்மனிதனை ஸோமன் "உனக்கு சொந்த ஊர் எது" என்று கேட்டான்.

"நான் இந்தப் பக்கங்களில் வசிப்பவனல்ல'—

'நானும் அப்படித்தான் எண்ணினேன். ஏனெனில், இப்பக்கத்து ஜனங்களை நான் நன்றாக அறிவேன். ஆனால் அவ்வாலயத்தின் பக்கத்திற்கு நீ எப்படி வந்தாய்?'

'என்னால் சொல்ல முடியவில்லை.

'யாராவது உன்னைக் கடுமையாக நடத்தினார்களா?'

'என்னை ஒருவரும் கடுமையாக நடத்தவில்லை. கடவுள்தான் என்னை தீண்டித்திருக்கிறார்?'

'எப்படியானாலும் சரி. கடவுள் நம்மையெல்லாம் ஆளுகிறார். நீ எங்கேயாவது தங்கி போஜனம் செய்யவேண்டுமே. நீ எங்கே போக இஷ்டப்படுகிறாய்?'

'எனக்கு எங்குபோனாலும் சரியே. எல்லாம் ஒன்றுதான்.' இதைக் கேட்டதும் ஸோமன் மிகுந்த ஆச்சர்யத்தை யடைந்தான். 'இம்மனிதன் ஓர் பித்தனாக விருக்கலாமோவென்றால் அப்படியுமில்லை. மிகவும் பெருந்தன்மையாகப் பேசுகிறான். ஆனால் தன்னைப்பற்றிய விஷயம் ஒன்றுமே சொல்லமாட்டேனென்கிறான். என்ன நடந்திருக்கிறதோ? யார் அறிவார்?' என்று ஸோமன் எண்ணிக்கொண்டு அப்புதுமனிதனைப் பார்த்து, 'நல்லது இப்பொழுது என் வீட்டிற்கு வா. அவ்விடம் கொஞ்சம் குளிர்காய்ந்துவிட்டுப் போ' என்று அவனைத் தன்னோடு கூட்டிக்கொண்டு வீட்டிற்குப் போனான். காற்று பலமாக வீசினதினாலும், ஸோமன் உட்சட்டையை மாத்திரம் தரித்திருந்ததினாலும், குடியினாற்கொண்ட மபக்கமெல்லாம் இப்பொழுது தெளிந்துவிட்டபடியினாலும் அவனுக்கு குளிர் ரொம்பவும் ஜாஸ்தியாகவிருந்தது. அதிக அவஸ்தைப்பட்டு, பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டே, தன் மனைவியினுடைய சட்டையைத் தன்னை இழுத்துச்சுற்றிப் போர்த்துக்கொண்டு தனக்குத்தானே எண்ணமிட்டுக்கொண்டுபோனான். என்னவெனில், "நான் சட்டைக்காக கம்பளித்துணி வாங்குவதற்குப் புறப்பட்டு வந்தேன். ஆனால் நான் போட்டுக் கொண்டிருந்த சட்டையையுங்கூடத் தவிர்த்துவிட்டு, வீட்டிற்குத் திருப்பிப் போகிறேன். அது மாத்திரமா! வஸ்திரமொன்றுமில்லாமல் திகம்பரமாயிருந்த ஒரு மனிதனைக்கூட கூட்டிக்கொண்டு போகிறேன். இதற்கு என் மனைவி மித்ரியானா சம்மதிக்கமாட்டாள்" என்று தன் மனைவியின் நினைவு வரும்பொழுது அவனுக்கு ரொம்பவும் வருத்தமாயிருந்தது. ஆனால் அப்புதிய மனிதன், ஆலயத்தில் தன்னைப் பார்த்த பார்வை ஞாபகத்திற்குவர, அவனுடைய ஹிருதயம் சந்தோஷித்தது.

III

அன்று காலை ஸோமனுடைய மனைவி சீக்கிரம் எழுந்து விறகு வெட்டிக்கொண்டு வந்து, தண்ணீர் நிரப்பி, குழந்தைகளுக்கு ஆகாரம் முதலியவையளித்து, தானும் சாப்பிட்டு, எல்லா வேலைகளையும் முடித்துவிட்டு உட்கார்ந்து யோசிக்கலானாள். 'ரொட்டி இன்று செய்வதா! அல்லது நாளை செய்வதா? என்று சந்தேகத்துடன், இன்னும் ரொட்டித் துண்டு ஒன்று பாக்கியிருக்கிறது. ஸோமன் பட்டணத்தில் பகற் போசனம் செய்திருந்தால், இராச்சாப்பாடு அதிகம் சாப்பிடமாட்டான், பாக்கியிருக்கும் ரொட்டி நாளைக்காகும்' என்று நினைத்துக்கொண்டு, அந்த ரொட்டியைத் தன் கையில் வைத்து, இரண்டு மூன்று தரம் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்துவிட்டு, நான் இன்று ரொட்டி ஒன்றும் செய்யப் போவதில்லையென்று தீர்மானித்து ரொட்டியை வைத்து மூடிவிட்டு, இன்னும் ஒரு தடவை ரொட்டி சுடுவதற்கு மாவு இருக்கிறது; இவைகளை வைத்துக்கொண்டு வெள்ளிக்கிழமை வரையில் போக்க வேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டு, மேஜையின் பக்கம் உட்கார்ந்து தன் புருஷனின் கிழிந்த உட்சட்டையை எடுத்துகொண்டு ஒட்டுப் போட்டுத் தைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்

பொழுது தன் புருஷன் குளிர்காலத்திற்காக கம்பளித்துணி வாங்கப்போயிருக்கிறனே. நன்ருக வாங்கி வரவேண்டுமே யென்று அதைப்பற்றி எண்ணலானுள். அது வருமாறு:—“என் புருஷன் கொஞ்சங்கூட கபடற்றவன். வர்த்தகர்கள் அவனை மோசம் செய்யாம லிருக்கவேண்டும். அவர் ஒருவரையும் ஏமாற்ற மாட்டார். ஆனுல் அவரை ஓர் குழந்தைகூட ஏமாற்றிவிட முடியும். அவரிடமிருக்கும் 13 ரூபாய் கம்பளித்துணி வாங்குவதற்கு யதேஷ்டம்.

அவ்விலைக்கு நல்ல துணியாக வாங்கலாம். கிழிசலொன்றுமில்லாமல் நல்லதாகப் பார்த்து வாங்கவேண்டும். போனவருஷம் குளிர்காலத்திற்கு ஒரு கம்பளிச் சட்டையில்லாமல் எவ்வளவு கஷ்டமாயிருந்தது. நதியில் ஜலமெடுக்கவோ, அல்லது வேறு வேலையாய் வெளியில் போகவோ ஒன்றுக்கும் முடியாமலிருந்தது. அவர் வெளியில் போகும்பொழுது, என்னுடைய சட்டை, தன் சட்டை முதலிய எல்லாவற்றையும் போட்டுக்கொண்டு போய் விடுவார். எனக்கு ஒன்றுமே யிருக்காது. ‘இன்று காலையில் அவர் சீக்கிரம் புறப்படவில்லை. ஆனுலும், அவர் திரும்பி வரும் சமயந்தான். சாராயம் குடிக்கப் போகாமலிருக்கவேண்டும்’ என்று இவ்விதம் மித்ரியானு எண்ணிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது யாரோ வாசற்படியண்டை வருகிறுப்போல காலடி சப்தம் கேட்டது. உடனே தைத்துக் கொண்டிருந்த சட்டையிலேயே ஊசியை வைத்துவிட்டு, வாசலுக்குப்போனுள். அங்கே ஸோமனும், அவன் பின்னேடு ஒருவன் தலையில் குல்லா ஒன்றுமில்லாமல், காலில் ஜோடு மாத்திரம் போட்டுக்கொண்டு வருவதையும் பார்த்தாள்.

தன் புருஷனிடம் சாராயவாசனை வருவதை மோப்பத்தால் அறிந்தாள். இப்பொழுது அவன் குடித்திருக்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்தாள். அவன் மேல்சட்டை இல்லாமல், தன்னுடைய சட்டை மாத்திரம் தரித்திருப்பதையும், ஸாமான் ஒன்றும் வாங்கி வராமலுமிருப்பதைப் பார்த்தபொழுது மௌனமாய் நின்ருள். அவள் முகத்தில் கோபக்குறிதோன்ற, அவள் மனது அஸந்துஷ்டியினுல் வெறுப் படைந்தது. அவன் கொண்டுபோன பணத்தையெல்லாம் செலவு செய்து குடித்துவிட்டா னென்றும், அவனேடு கூட்டி வந்திருக்கிற மனிதன், ஓர் ‘தத்தாரி’ என்றும் எண்ணிக்கொண்டே, அவர்களின் பின்னுலேயே தானும் வீட்டிற்குள் போனுள். ‘அப்புதிய மனிதன் வாலிபனுயும், நல்ல சுந்தரமாயிருப்பதையும், தலையில் குல்லா இல்லாமல், தன் புருஷனின் சட்டையைத் தரித்திருப்பதையும், சட்டையின்கீழ் உட்சட்டை இல்லாம லிருப்பதையும் பார்த்தாள். அவர்கள் உட் சென்றதும், அம்மனிதன் கண்களைக் கொட்டாமலும், அசையாமலும் நிற்பதை மித்ரியானு பார்த்து, இவன் ஒரு கெட்ட மனிதனுகவிருக்கவேண்டும், இப்பொழுது ஏதோ பயப்பட்டுக்கொண்டு பேசாமலிருக்கிறுனென்று எண்ணி முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு, அவர்கள் என்ன செய்கிருர்களோ அவைகளையெல்லாம் உற்று நோக்கிக்கொண்டு அடுப்பின் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தாள். ஸோமன் எல்லாம் சரியாக முடிந்து வந்திருக்கிறதுபோல, பெஞ்சியின்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டு, ‘மித்ரியானுவா, இராப்போசனம் தயாராகவிருந்தால் எங்களுக்குப் போடு’ வென்று சொன்னுன். மித்ரியானு ஏதோ வாய்க்குள் முணுமுணுத்துக்கொண்டு அசையாமல் நின்றவிடத்திலேயே யிருந்துகொண்டு, ஒருவரை மாற்றி யொருவரைப் பார்த்த வண்ணமாவிருந்தாள். அவன் சொன்னவைகளுக்கெல்லாம் தலையை யசைத்தது தவிர இருந்த இடத்தைவிட்டு நகரவேயில்லை.

ஸோமன் தன் மனைவி கோபித்துக்கொண்டிருப்பதை அறிந்தும், அறியாதவன்போற் பாசாங்கு செய்து, புது மனிதனுடைய கையைப் பிடித்துக் கொண்டு ‘நண்பா உட்காரு நாம் இராப்போசனம் செய்வோம் என்று சொன்னுன்.’

ஸோமன் மித்ரியானுவைப்பார்த்து ‘எங்களுக்கு ஏதாகிலும் சமயல் செய்திருக்கிறுயா?” என்று கேட்டான்.

இவ்வளவில் மித்ரியானுவுக்குக் கோபம் பொங்கிவிட்டது. “நான் சமயல் செய்திருக்கிறேன், ஆனுல் உங்களுக்கொன்றும் செய்யவில்லை, நீ அஸாத்யமாகக் குடித்திருப்பதால் உன் புத்தி ஸ்வாதீனத்திலில்லையென்று எனக்

குத் தோன்றுகிறது ; நீ கம்பளித்துணி வாங்குவதற்காகப் போனாய், ஆனால் நீ மேல் போட்டுக்கொண்டிருந்த சட்டையைக்கூடத் தவிர்த்து, ஒரு திகம்பரமான நாடோடியை வீட்டிற்குக் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறாய். உங்களைப்போன்ற குடிகாரர்களுக்கு நான் சமையல் செய்து வைக்கவில்லை" யென்றாள்.

'மித்ரியானா, அவ்வளவு போதும். காரணமில்லாமல் உளருகிற உன் நாக்கை யுள்ளடக்கிக்கொள்! இம்மனிதன் யாரென்று முன்னால் அறிந்துகொள்வது நலம்' என்றான்.

'நீ கொண்டுபோன பணத்தை யெல்லாம் என்ன செய்தாய்! அதை எனக்குச் சொல்லு' என்றாள்.

உடனே ஸோமன் தன் சட்டைப்பைக்குள்ளிருந்த ஐந்து ரூபாய்நோட்டையெடுத்து வெளியில் வைத்து 'இதோ பணம் இருக்கிறது. ஆனால் கொடுக்க வேண்டியவர்கள் ஒருவரும் பணம் கொடுக்கவில்லை, கூடிய சீக்கிரத்தில் கொடுத்து விடுவதாகச் சொன்னார்கள்.' என்றாள்.

இதைக் கேட்கவே, மித்ரியானாவுக்குக் கோபம் இன்னும் அதிகரித்தது. ஏனெனில், அவன் கம்பிளித்துணிகளொன்றும் வாங்காமல், போட்டுக்கொண்டிருந்சட்டைய்யும், ஓர் கௌபீனதாரிக்குக் கொடுத்துவிட்டு வந்ததும் தவிர, வீட்டுக்குக் கூட அவனைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்துவிட்டானே யென்ற கோபம் மேன்மேலுமெழுந்து அப்பணத்தை யெடுத்து பத்திரமாக வைக்க மேஜையிலிருந்து அதைக் கையி லெடுத்துக்கொண்டு, ஸோமனைப் பார்த்து, 'நான் உங்களுக்கொன்றும் சமைக்கவில்லை, நாம் உலகத்தில் உள்ள திகம்பரமான குடியர்களுக் கெல்லாம் சாப்பாடு போடமுடியாது'—

'மித்ரியானா, போதும், உன் வாயை மூடிக்கொண்டு, நான் சொல்வதைக் கேள்'—

'ஒருகுடிகாரப் பயலிடமிருந்து நான்என்ன ஆச்சர்யம் கேட்கவேண்டும்.' குடிகாரனான உன்னை நான் விவாகம் செய்துகொள்ள இஷ்டப்படவேயில்லை, என் தாயார் உனக்கு விவாகம் செய்துவைத்துவிட்டாள். அவள் எனக்குக்கொடுத்த சீதனத்தையெல்லாம் நீ குடியில் செலவழித்துவிட்டாய்! நீ இப்பொழுது துணி வாங்குவதற்காகப் போய், எல்லாவற்றையும் குடித்துவிட்டு வந்திருக்கிறாய்...

ஸோமன் ஐந்தனா அணுவுக்கு மாத்திரம்தான் சாராயம் வாங்கிக் குடித்ததாகவும், அம்மனிதனைக் கண்டவிதத்தையும் விவரமாகச் சொல்ல முயன்றான். ஆனால் மித்ரியானா அவனை ஒருவார்த்தைகூட சொல்லவிடாமல், ஒன்றின்மே லொன்றாய், பத்து வருடங்களுக்குமுன் நடந்த சமாசாரங்க ளெல்லாவற்றையும் சொல்லலானாள். மித்ரியானா மேன்மேலும் பேசிக்கொண்டேயிருந்தாள். கடைசியில் ஸோமனிடம் ஓடிவந்து, அவன் போட்டுக்கொண்டிருந்த தன் சட்டையைப் பிடித்திழுத்து, 'என் சட்டையைக் கொடு, எனக்கு இந்த ஓர் சட்டைதான் இருக்கிறது, எனக்குப் போட்டுக்கொள்ளவேண்டும், நீ எதையாவது போட்டுக்கொள். என்னுடையதை என்னிடம் கொடுத்துவிடு, நீ ஒரு அற்பன், நீ எக்கேடாகிலும் கெட்டுப்போ' என்றாள். உடனே ஸோமன் சட்டையை அவிழ்த்தான். மித்ரியானா சட்டையைத் தையலெல்லாம் பிரிந்து போகும்போல வெடுக்கென்று பிடுங்கிக்கொண்டு, அதைத் தன் தோளின்மேற் போட்டுக்கொண்டு, வாசற்பக்கம் போக ஆரம்பித்தாள். ஆனால் அவளுக்கு, அவ்வளவு நேரம் இரைந்ததினால் பாதிக் கோபம் தணிந்திருந்தது. அதனால், அப் புது மனிதன் யாராக விருக்க வேண்டுமென்பதை அறிய ஆவல்கொண்டாள்.

முரளீதரன்

(ஓர் இந்திய மாதால் எழுதப்பெற்றது.)

மிகவும் ஆனந்தத்துடன் எல்லோரும் கருதக்கூடிய மாசற்ற இளம் பருவத்து இன்பத்தையும், நம்மதத்திற்குரிய விவாக விமர்சைகளையும், ஸர்வஜீவ் தயாபரியாய், ஜகன்மாதாவாய் விளங்கும் ஈசுவரியின் சிறப்பையும் அவளது பக்தியிலீடுபட்டு நிற்கும் பக்த கோடிகளின் உயர்வையும், இக்காலத்துள்ள சில மாமியர்களின் அழுலையும், கடற்கரை காட்சியையும், ஆலய வழிபாட்டில் ஏற்படும் ஆரவாரங்களையும் மனோஹரமாய் வர்ணித் திருக்கிறது. அழகிய படங்களுடன் விலை அணா 10.

"விவேக போதினி" ஆபீஸ், மயிலாப்பூர்.

மாதவீகங்கணம்

[ஸ்ரீமான் வெ. கா. ராமநாதன், பீ.ஏ., பி.எல்.]

நான்காம் பாகம்

அத்யாயம். 2

(99-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

ஜம்ஷீத் நமஸ்கரித்துவிட்டு வெளியே சென்ருன்.

இடையில் ஏற்பட்ட அவகாசம் நரேந்த்ரனுக்கு நல்லதாயிற்று. அவனுக்குத் தன் எண்ணங்களை ஸ்திரப்படுத்திக்கொள்ளத் தருணம் வாய்த்தது.

"நண்பரே, நீர் கேள்விப்பட்டது யாவும் உண்மைதான். நான் அவற்றை மறுக்கப்போகிறதில்லை. அரண்மனையில் அவ்வடிமைப்பெண் கூண்டிலடைபட்ட கழுகைப்போல் அலைந்துகொண் டிருந்தனள். அந்நிலைமையில் அவள் நாடியது காதலன்று. தான் எப்போது ஸ்வதந்தர நிலை பெற்று, ஸ்வேச்சையாய்த் திரியப்போகிருேமென்ற எண்ணம் அவள் மனதை வருத்தியது. அவள் ஜனுனு விதிகளை மீறிநடந்தனள். பேடிகளும் காவற்காரர்களும் எதிர்க்க, அவர்களைப் பலமாய்க் காயப்படுத்தினள். கடைசியாக முஸ்ரூர் என்னும் ப்ரதான பேடிஸேவகனையே அடித்துக் கீழே வீழ்த்திவிட, அரண்மனை முழுவதும் தடபுடல்பட்டது. அவள் உயிர் எமன் கைப்பட்டதுபோ லாயிற்று. வேடனிட்ட வலையில் சிக்கித் தவிக்கும் பக்ஷியெனக் கருதி, நான் அவளை அவ்வபாயகரமான நிலைமையினின்றும் தப்புவித்தேன். ஜோத்பாய் மஹாராணியாரவர்களுக்கு ஏராளமான அடிமைகளும் தாதிப்பெண்களு மிருக்கின்றனர். நல்லெண்ணத்துடன் நான் செய்த கார்யத்தை, அது தப்பியிருந்தாலுங்கூட அம்மாதரசி பெரிய மனது செய்து க்ஷமித்தருள்வார்களெனவே நான் நம்பியிருக்கிறேன்."

"ஜோத்பாய் சீமாட்டி முன்னரே மன்னித்துவிட்டனள். இரண்டொரு தினங்களுக்கு முன்னர்தான், அவர்களுடைய மன்னிப்புக்கடிதம் எனக்கு எட்டியது. அவ்வடிமைப்பெண், தான் உழைத்து வந்த அரண்மனையைத் தன் சிறையெனக் கருதி அச்சிறையினின்றும் விடுபட்டுத் தன் ஸ்வதேசஞ்செல்லும் நாள் என்றைக்கோவென வெகுகாலமாய் ஏங்கிக்கொண்டிருந்த விஷயம் தமக்குத் தெரியுமெனவும், அப்பெண்ணை நான் ஸந்திப்பேனுயின் அவளிடம் மஹாராணியார் அவள் குற்றத்தை மன்னித்து அவளுக்கு ஸ்வதந்தரப்பேறு அளித்துவிட்டதாகவும் கூறும்படி எனக்கு ஆஞ்ஞாபித்திருக்கிருர்கள். நண்பரே, அக்கட்டழகி, கேவலம் குளிரால் விறைத்துக்கிடக்கும் தார்த்தரி நாட்டைவிட மனதுக்கு ரம்யமான வேறு நாடொன்றினைச் சேர்ந்திருப்பாளெனவே எனக்குத் தோன்றுகிறது."

"ராஜகுமாரரே, இருந்தாலு மிருக்கலாம். அல்லது, தார்த்தரிக்கே போயிருந்தாலும் இருக்கக்கூடும்."

"வாஸ்தவந்தான், மனிதரென்ருல், ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு ரஹஸ்யம் இருக்கும். எனக்கு எத்தனையோ ரஹஸ்யங்களுண்டு; அவற்றை யெல்லாம் நான் உம்மிடம் சொல்லுகிறேனு? அவ்வாறே நீரும் உமது அந்தரங்கத்தை வெளியிடவேண்டாம். என்ன இருந்தாலும் எனது நண்பர் தம் கருத்துக்கினிய காதலியுடன்கூடி உல்லாஸமாயிருக்க, நான் மாத்ரம் இந்த வனாந்தரத்தில் கூடாரத்தில் தனிமையாய் உட்கார்ந்து எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருப்பதென்பது என் மனதுக்குச் சிறிது வருத்தமாய்த்தா னிருக்கிறது. இந்த இனிய அர்த்தாஸ்தமன வேளையில், இந்த ஷெர்பத் ஸஹகத்துடன் யாராவதொரு பருவமடந்தை தன் குயிலினுமினிய குரலில் கர்ணாம்ருதமான கீதங்கள் பாடக்கேட்பது தேசப்ரஷ்டனுய்ச் சஞ்சல சித்தனுய்த் திரியும் நாடோடியின் மனதுக்கு என்ன ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணும்!"

'நண்பரே! என்னுடையதெனப்படுவது அனைத்தும் உமக்கு உரியவையே. ஆனல் நீர் இப்போது பேசுவது அந்த தார்த்தரிப் பெண், ஜெலிகாவைப் பற்றியிருந்தால், நீர் உண்மையை யறியாமல் பேசுகின்றீர். அப்பெண் ஆட்டம் பாட்டங்களில் விருப்பங்கொண்டவளல்லள். ராஜஸபையி லிருந்தகாலத்துங்கூட அவளுக்குஅவ்வித மனப்போக்கு கிடையாது. அடிமைப்பெண்ணே யாயினும், அவள் பாரியோசனையும், கம்பீர லக்ஷயங்களுமுள்ள உத்தம ஸ்த்ரீயாவள். தப்பித்தோடிய அன்றிரவே என்னுடன்வந்துகொண்டிருந்தவள் திடீரென

மாயாவியாய்த் தேவலோகக் கன்னிகையைப் போல் நொடிப்பொழுதில் மறைந்துவிட்டாள். சிற்சில சமயங்களில்அவளுடைய நடவடிக்கைகளை உற்றுநோக்குங்கால் அவளுக்கு மாந்த்ரிக சக்தியுண்டோ என்னமோவென ஸந்தேஹிக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது."

இளவரசர் இக்கதையைச் சிறிதும் நம்பாதவராய்க் கொல்லெனச் சிரித்தார்.

"ஆமாம். மாந்த்ரிக சக்தியுமிருக்கும். அம் மாந்த்ரிக சக்தியை மானிடப் பிறவியொன்றின்மீது ப்ரயோஹித்திருப்பாளே யொழிய அதை வ்யர்த்தமாக்கி யிருக்கமாட்டாள். தேவகன்னிகைகள் மாயமாய் மறைவதுமுண்டு; மாயமாகவே வந்து எதிர்க் குதிப்பதுமுண்டு, அல்லவா? நள்ளிருளில் நாற்பது மைல் வேகமாய்க் குதிரையைத் துரத்திச் செல்லும் யுத்தவீரன் பக்கத்திலிருக்கும் காதலியைப் போனவிடந் தெரியாமல் கைசோரவிட்டானும்! நன்றாய்நம்பலாம் இக்கதையை!"

நரேந்த்ரன் சற்றுக் கோபக்குறியாய்,

"ராஜகுமாரரே. உள்ளதை ஒளிக்காமல் எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்லிவிட்டேன். நீர் நம்புவதை நம்பும்" என்று பதில் கூறினன்.

இளவரசர் சிரித்த வண்ணமாய் "நாங்களெல்லாம் காலங்காலமாய்க் காத்துப் பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டிருக்க, நேற்று வந்தவன் நீ, ஆக்ரா அழகியை அடித்துக்கொண்டு போவதென்றால் என்ன அந்யாயம்?"

"நண்பரே, நீர் கொள்வது வீண்ஸந்தேஹம். என் வார்த்தைகளை நம்பும். வீண் தோஷம் கற்பிக்கவேண்டாம். அப்பெண் மஹா பரிசுத்தை. இவ்விஷயங்களில் அவள் நெருப்புக்கு ஸமானம்."

நரேந்த்ரன் சொல்வதையும் அவனுடைய முகக்குறியையும் மனோநிலைமையையும் கவனியாதவரைப்போல் இளவரசர் தான்பாட்டுக்குத் தான் பேசிக்கொண்டே யிருந்தார்.

"ராஜஸ்தானத்துப் பாடகன் பாடிப்பாடி நெஞ்சு வறண்டுபோகும்படி வருந்தி யழைத்துக்கொண்டிருக்கத் தார்த்தரி மலைமகள்,வங்கவீரன் வலையில் அகப்பட்டு அவன்பின் செல்வதென்றால், ஹா! அது என்ன சப்தம்!"

மறுபடியும் ஒரு விசித்ரசப்தம். கீச்சென்ற குரல, ஒரு துப்பாக்கிச் சிரிப்பு—சுற்றுப்பக்கமெல்லாம் நள்ளிருள். நிச்சப்தம். இருவரும் திடுக்கிட்டார்கள்.

இன்னும் தன் ஹாஸ்யத்தையும் புன்னகையையும் விடாத பிகாநீர் இளவரசர் "உனக்கும் உன் மலைவளர் காதலிக்கும் இடையில் வந்து தோன்றி, நான் வீண் காலஹரணம் செய்வது தப்பு என்னும் எச்சரிக்கைபோலும் அக்குரல்; நல்ல நிசியாய்விட்டது. இனி நான் தாமதிப்பது தர்மமன்றென ஆகாயவாணி சொல்லுகிறது. இதுதான் தேவகன்னிகைகள் தம் மண்ணுலகுக் காதலர்களை நாடி வரும் ஸமயம்."

நரேந்த்ரனுக்குக் கோபம் அதிகரித்தது. அவனுக்குச் செய்வதின்னதென்று தோற்றவில்லை. வந்திருப்பவர் விருந்தாளி, மர்யாதை மனிதன், அவரோ தம் மனம் போனபடிக்கெல்லாம் பேசுகிறார். நரேந்த்ரனுக்குத் தர்ம ஸங்கடமாயிருந்தது. கடைசியாய் வேறு வழியின்றி தன் கோபத்வனியும், வந்தவருக்குரிய மர்யாதை த்வனியும் ஒருவாறு கலந்தவண்ணமாய் நரேந்த்ரன் பேசலுற்றான்:

"இம்முகமறியாக்காட்டில் நம் கார்யங்களையும் ஸம்பாஷணையையும் விண்ணுலக வாஸிகளோ, மண்ணுலகவாஸிகளோ, யாரோ தெரியாது,கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.இருந்தாலும் நாம் விடைபெற்றுச் செல்லுமுன், நான் உம்மிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லி விட்டுப்போக விரும்புகிறேன். நானே இவ்வுலகில் எவ்விதப் பற்றுமில்லாத போர்வீரன். பூர்வ கர்மபலன் இவ்வாறு பாபியாய் அலைந்து திரிகிறேன். என்னைப்பற்றி யார் எவ்வித அநுமானங் கொண்டாலும் அதனால் எனக்குப் பாதகமில்லை. எம்மட்டும் அவைகளைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. ஆனால் அப்பெண் ஜெலிகாவோ நான் காயம்பட்டு மரணாவஸ்தையிலிருந்தபோது எனக்குப் பலவித உபசாரங்கள்செய்து என் உயிரைக்காப்பாற்றி என்னைப் பலவித ஆபத்துகள் அபாயங்களினின்று தப்புவித்த நிகரில்லாப் புண்யவதியாவள். அப்புனிதையின் நாமதேயத்தைப் பிறர் கேவலம் இழிவாய்க் கூறி, அவள் விஷயமாய் அகாரணமான ஸந்தேஹ வார்த்தைகள் பேசுவதென்றால் நான் சற்றும் தரித்திருக்கமாட்டேன். ஈசுவர ஸாக்ஷியாய்ச் சொல்வேன். அவள் மஹா பரிசுத்தமானவள். எனக்கு

உயிர்ப்பிச்சை கொடுத்து ரக்ஷித்த அந்த ஸ்த்ரீ ரத்னத்தைப்பற்றி அடாது வார்த்தை ஏதாவது சொல்வீராகில், உம்மை நான் என் பரம சத்ருவாய்க் கருதி, பழிக்குப்பழி வாங்கவேண்டிவரும். இது உறுதி."

நரேந்த்ரனுடைய மனோபாவத்தை இப்போதுகூட அறிந்துகொள்ளாமலிருக்க முடியாது. ப்ருத்விராஜர் நல்ல உயர்குலத்துதித்த க்ஷத்ரிய வீரசிகாமணியன்றோ? அவர் உடனே தம் வேடிக்கைப் பேச்சை யொழித்துப் பின்வருமாறு பேசலானார்.

"நரேந்த்ரநாத், மன்னிக்கவேண்டும். நான் உமக்கு வ்ருதா மனவருத்தம் உண்டுபண்ணினேன். ஆனால் எவ்வித துர் எண்ணமும் கொண்டு, நான் அவ்வாறு செய்தவனல்லேன். பேர்வீரர்களுக்குள் இவ்வித விஷயங்களைப் பற்றிச் சற்று வேடிக்கையாய்ப் பேசிக்கொள்வது ஸஹஜந்தானே. நான் உமது மனதைப் புண்படுத்த வேண்டுமென எண்ணியவனல்லன். உமது ரஹஸ்யத்தை வெளியிடவேண்டாம். என்றைக்கும் தமது நண்பரை மறவாத க்ஷத்ரிய குலத்தவனான நான் ஒருபோதும் இவ்வார்த்தை தவறுவதில்லை" என்று ப்ருதிவிராஜர் தன் கரத்தை நீட்டினார்.

நீட்டிய கரத்தை இறுகத் தழுவிக்கொண்டு, நரேந்த்ரன் ஸ்நேஹபாவமாய்ப் பேசலானான்:

"நானும் ஏதோ சிறிது ஆத்ரமாய்ப் பேசிவிட்டேன்; மன்னிக்கவேண்டும். இனி நான் அப்பெண்ணை அநேகமாய்ப் பார்க்க மாட்டேன். ஆனால் அம்முஸல்மான் ஸ்த்ரீ மஹா நெறியானவள். திக்கற்றுக்கிடந்த காலத்தில் எனக்குற்ற துணையாயிருந்து நான் சாந்தருவாயி லிருக்குங்கால், என்னை ரக்ஷித்தருளி, எனக்குக் குலதெய்வமாய் விளங்கிய அக்கன்னிகையை நான் உயிர்போனபின்பும் மறவேன். அவள் என் விஷயத்தில் காட்டிய அன்புக்கேற்ற கைம்மாறு புரிய, எனக்கு எப்போது ஸமயம் கிடைக்குமோ? இதைத்தவிர அவளிடம் நான் வேறெவ்வகையான மனோபாவமும் கொண்டவனில்லை. நண்பரே, பெண்ணாசை என்பது என்னைப் பாதிக்கும் காலம் கடந்து, வெகு நாளாய்விட்டது."

"நரேந்த்ரா, உனது வாலிபமென்ன? நீ பேசும் வார்த்தையென்ன? உனக்கேன் இவ்வளவு விரக்தி யுண்டாகிவிட்டது? நாழியாகிறது. மறுபடியும் உன் மனதை ஏன் நான் சோதித்துத் துன்புறுத்தவேண்டும்? நாம் இன்றுதினம் ஒருவரை விட்டொருவர் பிரிகிறோம். நான் பிகானீர் செல்கிறேன்; நீர் வங்காளத்துக்கு ப்ரயாணமாகிறீர். இனி எப்போது நாம் ஸந்திக்கப்போகிறோமோ? உம்மைப்பற்றி அதிக கண்யமாயும் மர்யாதையாயும் நினைத்திருக்கும் உமது நண்பன் ஞாபகம் உமக்கிருக்கவேண்டும். போய்வருகிறேன்."

நரேந்த்ரன் தன் விருந்தாளியுடன் அவர் கூடாரமட்டும் சென்று அவரை வழிவிட்டுவிட்டு, தன் கூடாரம் திரும்பினான். ஜம்ஷீத் முன்னர் வெளிச்சம் தெரிய, ஒரு விளக்கு எடுத்து வந்துகொண்டிருந்தான்.

"ஜம்ஷீத், நீ ஸரஸ்வதி அநுக்ரஹம் பூர்த்தியாய்ப் பெற்றவன். இத்தனை தினங்களாக நீ ராஜஸ்தானமெல்லாம் என்னுடன் சுற்றித் திரிந்துவருகிறாய். ஒருபோதும் இன்றவ்வளவு மாதுர்யமாய் நீ பாடியதில்லை. இன்றிரவு கேட்ட வீணாகானம் என்றைக்கும் எளிதில் மறக்கக்கூடியதன்று. இந்தா இந்த மோஹராவைப் பெற்றுக்கொள். நீ தினேதினே உனது தொழிலில் அபிவ்ருத்தி யடைந்து வருவாயாக."

"நான் என்ன ஊரூராய்த் திரிந்து பாட்டுப் பாடிக் காலங் கழிப்பவன். அதிக ரஸமாய் நான் கேட்டானந்தித்த எனது ராஜபுத்ர யஜமானரிடமிருந்துகூட நான் ஒரு காசு பெற்றுக் கொண்டதில்லை. அப்படியிருக்க உம்மிடமிருந்து மாத்ரம் பெற்றுக்கொள்வேனோ?"

"ஸங்கீத ஆனந்தமே உனக்குக் கூலியாயின் ஸங்கீதப் பைத்யம் உனக்கு அதிகமாய்ப் பிடித்திருக்கவேண்டும். அப்படியானால் உள்ளேவந்து இரண்டொரு பாட்டுகள் வாசி; கேட்போம். இளவரசர் கூப்பிடுவாரோ? நானும் எங்கள் நாட்டுப் பாட்டுகள் இரண்டொன்றை உனக்குப் பாடிக் காண்பிக்கிறேன்."

"இளவரசர் இனி என்னை அழைக்கமாட்டார். அவருடன் நான் பிகானீர் போகப் போவதில்லை. யஜமானரவர்கள் தங்கள் நாட்டுப் பாட்டுகளைப் பாடத் தொடங்கினால் நான் இரவெல்லாம், தூங்காமல் கேட்டுக்கொண்டிருப்பேன்."

அத்யாயம். 3—ஸ்திரீயின் குரல்

நரேந்த்ரநாதருக்கும் அன்றிரவு தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. ப்ருத்வி ராஜர் கூறிய மொழிகளோ, அல்லது தான் அவருக்கு அளித்த பதிலோ, ஏதோ ஒன்று அவர் மனதில் ஆழப் பதிந்து ஒன்றின்மேலொன்ருகப் பல யோசனைகளைத் தூண்டியது. ஜெலிகாவின் உருவமும், காட்டு ஜாதிக்குரிய தங்குதடையற்ற அவளுடைய ஸ்வேச்சை குணமும், விசித்ர மனோபாவமும், அவருடைய மனதின் முன் அடிக்கடி வந்து தோன்றின. தாம் தம் ஸ்வதேச கீதங்களைப் பாடிவர, ஜம்ஷீத் வீணையை வாசித்துக்கொண்டிருக்க அவருடைய மனம் அடிக்கடி பூர்வகால ஸம்பவங்களையும் அநுபவங்களையும் நாடிச் சென்றுகொண்டிருந்தது.

"அப்பா குழந்தாய், நீ என்ன இவ்வளவு பால்யத்திலேயே இந்த ஸந்யாஸி கோலம் கொண்டு திரிகிருயே! உனக்கு வீடில்லையா, வாசலில்லையா? உற்ருருறவினர்கள் ஒருவருமில்லையா?"

"எனக்கேது வீடும் வாசலும்?"

"தாய் தந்தையர்கூடக் கிடையாதா?"

"பால்யத்திலேயே அவர்களிருவரையும் பறிகொடுத்துவிட்டேன்."

"அது முதற்கொண்டு உனக்கு எங்கே ஜீவனம், எவ்விதம் ஜீவனம்?"

"என்னைப் போன்றவர்களுடன் கூடி, நானும் அந்த ஆக்ரா நகரத்து அரண்மனையைச் சுற்றித் திரிந்து வயிறு வளர்த்துவந்தேன்."

"குழந்தாய், என்ன கஷ்டம்! உனக்கு இந்த பால்யத்தில்!"

"என்ன கஷ்டம், ஒரு கஷ்டமுமில்லையே. சிற்சில ஸமயங்களில் அம்ராக்களும் மன்ஸாப்தாரர்களுமே என் வீணுகானத்தைச் செவி சாய்த்துக் கேட்பதுண்டு. ப்ருத்வி ராஜர் என் விஷயத்தில் அதிக அன்புபாராட்டி எனக்குத் தர்ம ப்ரபுவாக விளங்கினர்."

"அப்படியானல் ப்ருத்விராஜர் உன்னைத் தம் ஊழியத்தில் அமர்த்திக் கொண்டிருந்தனரா என்ன?"

"எனக்கு ஊழியம், ஸேவகமென்பதொன்றும் பிடிக்காது. நான் பணத்தையும் சம்பளத்தையும் கோருபவனல்லன். ஒருவர்கீழ் கைகட்டித் தொண்டு புரிய, நான் ப்ரியப்படேன். எனக்கு இஷ்டம்போல் வருவதும் இஷ்டம்போல் போவதுமாய் இருக்கவேண்டும். ஆக்ராவை விட்டு அவருடன் நானும் புறப்பட்டேன். இதுவரைக்கும் அவர் கூடாரத்தில்தான் என் சாப்பாடும்."

"ஆக்ரா அரண்மனையில் நீ எப்போதாவது உன் வீணையையெடுத்து வாசித்திருக்கிருயா?"

"எத்தனையோ முறை வாசித்திருக்கிறேன். அரண்மனையில்தானே எனக்கு ஜீவனம்."

"ராஜவம்சத்தைச் சேர்ந்த ராஜகுமாரர்கள் முன்கூட, வாசித்ததுண்டோ?"

"ப்ரபூ! ராஜகுமாரர்களேயன்று; ராஜகுமாரிகள் ஸமூகத்தில்கூடப் பலமுறைப் பாடியிருக்கிறேன். ராணிமார்களும் பீகங்களும் என்னை அடிக்கடி அழைப்பித்துத் தம்முன் பாடச்சொல்வார்கள்."

"அப்படியானல் நீ நல்ல அதிர்ஷ்டம் செய்தவன்தான். எந்த மஹாராணிகளும் பீகங்களும் உன்னை யழைப்பித்தார்கள்?"

"எனக்குப் பேர் ஊர் ஒன்றும் தெரியாது. ஆனல் ஒரு ராஜபுத்ர மஹா ராணியார்—சக்ரவர்த்தியவர்களுடைய தர்மபத்னியாம்; மூத்த இளவரசர் அன்னையாராம்—அவர்கள் என்னிடம் அதிக பக்ஷம் வைத்து என்னைப் பலமுறையும் அன்பாய்க் கூப்பிட்டு வெகுமதிகள் அளிப்பார்கள். அவருடைய பேர் மாத்திரம் எனக்குத் தெரியாது. தெரிந்தால் என் ஆயுள் உள்ளளவும் அவரை வாழ்த்திக்கொண்டிருப்பேன்."

"நீர் பேசும் மஹாராணியார் ஜோத்பாய் சீமாட்டி. அவர்களுக்கு எப்போதுமே ஸகல மனிதர்களிடமும் அதிக வாஞ்சை."

"இருக்கலாம். இன்னும் நான் ப்ரதமராணியார் முன்னிலையிலும் பாடியிருக்கிறேன். அவர்கள் அரண்மனையில் விருந்தாளியாய்த் தங்கியிருந்த ஒரு பாரஸீகப் பெருமாட்டியும் என்னை விளித்துப் பாடச்சொல்லியிருக்கிருர்கள். அந்தப் பாரஸீகச் சீமாட்டியைப் போல் அழகுவாய்ந்தவரை நான் ஒருபோதும் கண்டதில்லை."

"ஹா! அவர் பேர் உனக்குத் தெரியுமா?"

"ப்ரபூ, இந்த ராஜகுடும்பத்தார் பெயர்கள் எனக்குச் சிறிதும் ஞாபகமிருப்பதில்லை. ஆனல் சக்ரவர்த்தியவர்களில் மூத்த திருமகனர் அம்மாதைக் காதலித்தனராம்."

"அச்சீமாட்டிதான். அவள் பெயர் மிஹ

ருக்ஸிஸா. அவரைப்போன்ற அழகும் பெருமையும், கம்பீரமும் வாய்ந்த ஸ்திரீரத்னம் வேறு எங்காவது நீ கண்டதுண்டோ? அப்பா, அந்தக் கண்களில் என்ன அதிகார தோரணை?"

"அப்படியானால் யஜமானரவர்கள்கூட அவர்களைப்பார்த்திருக்கிறார்போலிருக்கிறது."

"குழந்தாய், வாயை மூடிக்கொள். உரக்கப் பேசாதே. நீ பார்ப்பதற்கு ஒன்றுந்தெரியாத ஸாதுபோலிருக்கிறாய். பேர்வழி லேசில்லை. அதுபோகட்டும். நீ அந்த ஸ்த்ரீயின் ஸமுகம் போனவிதமெப்படி?"

"அரண்மனையில் ஒருநாள் அடிமைப்பெண்களும்பேடிகளும் என்னைப் பாடும்படி நிர்ப்பந்திக்க, நானும் குதூஹலமாய்ப் பாடத்தொடங்கினேன். அவர்கள் அதைக்கேட்டு என்னை அழைத்துவரும்படி ஆஞ்ஞாபித்தார்கள்."

"ஸரி, நீ இந்த ஸங்கீதத்தின்மீது இவ்வளவு பற்றுவைத்திருப்பதின் காரணம் இப்போது விளங்கிற்று. அதன் மஹிமையால் ராணிமார், பீகங்கள் இவர்களுடைய தர்சனங்களும் தயவும் கிடைப்பதென்றால் அத்தொழிலை விரும்புவதற்குத் தடையென்ன? அரண்மனையில் அடிமைப்பெண்கள் உன்னைப் பாடச் சொன்னார்கள் என்றனையே, அவர்களுள் அநேகர் உனக்குப் பரிசயமுண்டோ?"

"ப்ரபூ, அடிமைப்பெண்களா! அப்பா அவர்களா? பாழாய்ப்போக—அவர்களுடைய அந்த ரங்க நேசங்களும், ரஹஸ்யங்களும், பொறுமைக் குணங்களும்! அவர்களைக் கண்டால் எனக்கு எப்போதும் பயந்தான்."

"அவர்களுள் ஜோத்பாய் ராணியாரிடம் வேலையிலிருந்தாளே ஜெலிகா என்றொரு தார்த்தரிப் பெண், அவளை நீ அறிவாயா?"

"அப்பா, அவளா? அவளைக்கண்டால் என் பாடு நடுக்கந்தான். அவள் எதிர்ப்பட்டால் எனக்குப் பாதி ப்ராணன் போய்விடும். அவளைப் பைத்யக்காரி யென்றும், சூந்யக்காரியென்றும் அவளைப் பிடித்து இரும்புச்சங்கிலிகளால் குண்டுகட்டாய்க் கட்டி சிறையில் போட்டு விடவேண்டுமென்றும் பலவாறாகச் சொல்லிக் கொள்வார்கள்."

"ஜெலிகாவையாவது சிறையில் போடவாவது? அவளை ஒருவரும் பிடிக்கமுடியாது. அவள் காற்றைப்போல் ஸ்வேச்சையாயிருக்கிறாள். அவளையா இவர்கள் பிடிப்பது? என்ன ஸாஹஸம்! இருக்கட்டும். அவளையேன் பைத்யமென்றும் சூந்யக்காரியென்றும் சொன்னார்கள்?"

"ப்ரபூ, அது ஏன் அவளைப் பைத்யக்காரி யென்று அழைத்தார்களோ நான் அறியேன். ஆனால் ஒன்றுமட்டும் சொல்லிக் கொண்டார்கள். அவள் நரஜாதியைச் சேர்ந்தவளில்லையாம்; பேய், பிசாசு வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவளாம். எவ்வகையான பேய்களும், பிசாசுகளும், முனிகளும் அவளுக்கு அடங்கிக் கைகட்டிக் காத்துக்கொண்டிருக்குமாம்; வேண்டும்போது அவைகளை யழைப்பதும், அவைகளுடன் உரையாடுவதுமா யிருப்பாளாம்; இராக்காலங்களில் திடீர் திடீரென அவளுடைய அறையினின்று கோரமான நகைப்புச் சப்தமும் அதிசயமான சந்தடிகளும் கேட்பதுண்டாம். அவ்வித விசித்திர த்வனிகள் யஜமானர் காதில் எப்போதாவது விழுந்திருக்கிறதா?"

"குழந்தாய், அவ்வித விசித்ர சப்தங்களை ஆக்ராவில் அடிக்கடி கேட்டிருக்கிறேன். இன்றிரவும் அவ்விதமான அதிசய சப்தங்கள் உண்டாயின. பேய், பிசாசுகளைவிடப் பதின்மடங்கு அதிக விசித்ரமான ஜீவன்கள் பல இவ்வுலகிலேயே இருக்கின்றன. அது ஒன்றும் ப்ரமாதமில்லை. உன் கதையை ஏன் நிறுத்தி விட்டாய்? அதைச் சொல்லிமுடி. ஜெலிகாவைப்பற்றி இன்னும் என்னென்ன நீ கேள்விப்பட்டனை?"

"அடிக்கடி அவள், பேய் பிசாசு முதலியவற்றுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பது வழக்கமாம். மாந்த்ரிகம், சூந்யம் இவைகளில் கைதேர்ந்தவளாம். ஒரு முறை அவ்விதப் பேய் ஒன்றுடன் அவள் நடந்துசென்றதை அரண்மனை வாஸிகள் நேராய்த் தம் கண்களால் பார்த்தனராம்?"

"நேரில் பார்த்தார்கள்! இருக்கட்டும், அப்பேய் என்ன உருவங் கொண்டிருந்ததாம்?"

இந்திய ஸ்திரீ ரத்னங்கள்

1. திரௌபதி ... அணா 8
2. ருக்மிணி ... ,, 6
3. சகுந்தலை ... ,, 4

மானேஜர், "விவேக போதினி"
மயிலாப்பூர், சென்னை.

புத்த விஜயம்

(116-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

2-வது மந்திரி—யாது காரணம்பற்றி ஸித்தார்த்தருக்குத் துக்கம் நேரிட்டதோ? இது சம்பந்தமாக நுண்ணிய விசாரணை செய்யவேண்டும்.

3-வது மந்திரி—எந்தையே! தாங்கள் உரைத்தபடியே கௌதமருக்கு விபரீதமானவை தோன்றியிருக்கவேண்டும். இதை முன்னமேயே அவரது முகக்குறியா லறிந்தேன். இதுகாறும் வெளியிடவில்லை; ஆனல் அதிக ஆராய்ச்சி இதிலே செய்ததில் ஒன்று மாத்திரம் வெளிவந்தது.

சுத்தோதனன்—ஒரு நாள் கௌதமன் உத்தியான வனத்தில், மத்தியான காலத்திற்கு மேலுங்கூட மாளிகைக்கு வராமல் இருந்ததை யறிந்து, விதேயன் என்பவனை விடுத்தேன். மந்திரீ!—

3-வது ம.—அவனிடமிருந்துதான் நானும் சிலவற்றை அரைகுறையாக அறிந்தேன்.

1-வது ம.—சேவகா! விரைவிற்போய் இங்கு அழைத்துவா அந்த விதேயனை.

[சேவகன்போக அதன்பின் விதேயன் வருகிறுன்.]

2-வது ம.—எல்லாம் ஐயமற விசாரித்தறிவோம்.

1-வது ம.—விதேயா! நீபோய்ப் பார்த்தபொழுது ஸித்தார்த்தர் என்ன செய்துகொண்டிருந்தார்?

விதேயன்.—ஒரு நாவன்மரத்துக்குக்கீழே கண்ணை மூடிக்கொண்டிருந்தார்.

1-வது ம.—அதன்பிறகு.

வி.-சத்தமொன்று கேட்டது.

1-வது ம.—அதென்ன சத்தம்?

வி.—"அரசகுமாரன் இவ்வா றிருக்கட்டும்; அவனுடைய நெஞ்சிலிருந்து இருள்போகும்வரை என் நிழல் அசையாது."

சு.—இதனடியாகத்தான் ஸித்தார்த்தனுக்குத் துக்கம் வந்திருக்கவேண்டும்.

1-வது ம.—அந்தச்சத்தம் மனிதனிடமிருந்து உண்டாயிருக்காது; தேவகணங்களே அவருக்குத் தரிசனம் அளித்திருக்கவேண்டும்.

(சேவகரும் விதேயனும் போகிறுர்கள்.)

சு.—இதற்கு என்ன பரிகாரம் செய்யலாம்? என தருமைச் செல்வன் சக்கரவர்த்தியாய்ச் சிற்றரசர் புடைசூழவும் யாவரும் நீடிய ஆயுளைக் கொடுக்குமாறு ஜனங்கள் கடவுளை வேண்டிக்கொண்டே யிருக்கவும், இவ்வாறு எல்லோர் மனதுக்கு முகந்து செங்கோலோச்சுவது எனது விருப்பம்; அல்லது முன்பு முனி கூறியவாறு இராஜபோகங்களை நீத்துத் துறவுபூண்டு அற்பனைப்போல அலைந்து திரியவும் செய்வானே? நடக்கும் காரியாதிகளைப் பார்க்கில் அவ்விதமே செய்வான்போலத் தோன்றுகின்றதே! அறிவுடைய அமைச்சர்காள்! இவனை லோகவிஷயத்தில் ஈடுபடுமாறு செய்ய உபாயங் கூறுவீர்.

1-வது ம.—ஏந்தலே! இம்மாறுபாடுகளுக்கு மருந்து காமம். வனப்புவாய்ந்த மகளிரை இவர்பால் விடுத்தால், நமது காரியம் நிறைவேறும். அந்த இன்பத்தைக் கௌதமரறியார். எதையும் காந்தம்போலக் கவர்ந்து செல்லும் விழியின் வலையிற்படுவார். இந்த மந்தரத்தைச் செய்தோமோ உடனே கௌதமர் நமது கைவசம். இது நிச்சயம்.

மற்ற மந்திரிகள்.—இது நல்ல தந்திரம். இதை நழுவவிடக்கூடாது.

சு.—நாம் மங்கையரைத் தெரிந்தெடுப்போமானல் அவனுடைய நோக்கம் எப்படியிருக்குமோ? இதை யறியாதவனை என் புத்திரன் ஒருவேளை தவிர்த்தாலும் தவிர்ப்பான். இதற்கென்ன செய்யலாம்?

3-வது ம.—பலபேரைக் காட்டுவதானல் அவர்களில் ஒரு பெண்ணாவது அவர் மனதிற்கிசைந்தவளாயிருக்கமாட்டாளா? நிச்சயமாய் ஏதாவதொரு முகம் அவரை வசிகரிக்கும். ஆதலால், புரவல! பண்டிகை மாதிரி, ஓர் நாளைக் குறிப்பிட்டு அத்தினம் சாக்கியமடந்தையர், அழகு முதலியவற்றில் ஒவ்வொருவரும் மற்றவர்களை வெல்லுமாறு அலங்கரித்து வரவேண்டுமென்று பறையறைவிக்கவேண்டும். கௌதமரைப் பரிசளிக்குமாறு செய்யவேண்டும், அப்பொழுதுதான் நமது எண்ணம் நிறைவுபெறும். இங்ஙனமே அவரது வேறுபாடுகளெல்லாம் நீங்கிப்போய்விடும்.

சு.—இதுதான் தகுந்த சூழ்ச்சி. இப்படியே செய்வோம். (மறைகிறுர்கள்.)

முதலங்கம்

ஆறுங்காட்சி

இடம்: கல்யாண மண்டபம்.

காலம்: முற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: கௌதமர், பெண்கள், ஜனங்கள், சேவகன், சுத்தோதனன், மந்திரிகள்.

சேவகன்.—விலகியிருங்கள். இராஜகுமாரருடைய வெகுமதியைப் பெறுதற்குப் பெண்கள் வருகிறுர்கள்.

(மங்கையொருத்தி வருகிறுள்.)

கௌ.—அம்மணி! இதை எடுத்துக்கொள்.

(ஒருவர்பின் ஒருவராக நடந்து வெகுமானத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறுர்கள்.)

ஜனங்கள்.—பேஷ்! பெண்மணி இவளே.

1-வது பெண்.—(ஓரத்தில்) ஆ! ஆ! இராஜபுத்திரர் எவ்வளவு சாந்தத்துடன் வீற்றிருக்கிறார்?

2-வது பெண்.—நீ தலை நிமிர்ந்தா பார்த்தாய்?

1-வது பெண்.—இல்லை, நான் மண்டபத்திற்குள் நுழைந்தவுடன் கொஞ்சம் இந்தப் பக்கம் பார்வையிட்டேன். மேலும் நமக்கும் அவருக்கும் நடுவில் அநேகர் இருக்கிறார்கள்.

2-வது பெண்.—நான் மற்றவர்களைப்போல் கீழே பார்த்துக்கொண்டுதான் போவேன்.

1-வது பெண்.—நானும் அப்படியேதான் செய்வேன்.

2-வது பெண்.—வா, அநேகம் பேர் போய்விட்டார்கள்; இன்னும் சிலரே இருக்கிறார்கள்.

1 வது பெண்.—நாம் தனியே இருப்பது சரியல்ல. வேடிக்கைபார்க்கவா வந்தோம்?

ஜனங்கள்.—மன்மதன் பாரியோ! என்ன நடை! என்ன உடை!

(கடைசியில் யசோதரை செல்லுகிறாள்.)

கௌ,—(எழுந்து) ஹா!

யசோதரை.—எனக்கோர் இனா முண்டோ?

கௌ.—அம்மணி! அவ்வளவும் செலவாகிவிட்டது; இருந்தாலும் உனது ரூபத்தைப் பார்த்த பின் உன்னை வெறுங்கையுடன் போகவிடேன். கபிலையின் திலகமே! என் மரகதமணி மாலையை இதோ எடுத்துக்கொள்.

(அம்மாலையைக் கழற்றி யசோதரையின் கழுத்தில் இடுகிறார்.) சிகாமணியே! மனோன்மணியே!

(எல்லோரும் போகிறார்கள்.)

(அரசனும் மந்திரிகளும் வருகிறார்கள்).

சுத்.—சரி, நல்லகாரியம் முடிவுபெறக் கண்டோம்.

1-வது மந்திரி.—ஆனால் ஒரு காரியம்.

சுத்.—அஃதென்ன இயம்புவாய்?

1-வது ம.—கல்யாணம்......

சுத்.—நிச்சயம் யசோதரையையே மணம்புரிவான்.

1-வது ம.—அது சரிதான்.

சுத்.—பின்னையென்?

1-வது ம.—கௌதமரின் நோக்கத்தைப்பற்றியே.

சுத்.—அதற்கு நான் இருக்கிறேன்.

2-வது ம.—தோன்றலே! அதைப்பற்றி வெகுஜாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டுமேயொழிய புறக்கணிப்பதென்பது அடாது.

சு.—எங்கும் சுகமே தோன்றுமாறு செய்விப்பேன், மந்தாரம், பாரிஜாதம் முதலிய தேவலோக புஷ்பதருக்களைத் தோற்கச்செய்யும் பலவகைச் செடிகளையுடைய பூந்தோட்டங்களையும், சுற்றேவல்புரிய மகளிரையும், சந்தோஷகரமானவைகளையும், மற்றும் யாதொரு துக்கக்குறி சம்பந்தமானவைகளை நெருங்கவிடாமலிருக்கச் செய்யவேண்டிய பிரயத்தனங்களையும் குறைவுறாது பூர்த்தி செய்கிறேன்.

2-வது ம.—அதுதான் வேண்டியது.

1-வது ம.—இவ்வாறு செய்தால்தான் ஸித்தார்த்தருக்கு உலகவழியில் விருப்பும், துறவற நெறியில் வெறுப்பும் நேரிடக்கூடும். (போகிறார்கள்.)

இரண்டாம் அங்கம்

முதற்காட்சி

இடம்: அந்தப்புரம்.

காலம்: இரவு.

பாத்திரங்கள்: கௌதமர், யசோதரை, லோகினி, புஷ்பாங்கி, நளந்தை.

லோகினி.—பிரதாபசீலா! யசோதரை அம்மணி வருகிறார்கள்.

கௌதமர்.—நல்லது.

(யசோதரை வருகிறாள்.)

யசோதரை.—நாதா! இன்று எல்லாம் மகிழ்ச்சியை உண்டாக்குகிறது.

கௌ.—ஆமாம், எல்லாமே.

ய.—என்ன, தங்களுக்குக் கொஞ்சம் சிரமமாயிருக்கிறதுபோலக் காண்கிறது.

கௌ.—சிறிது களைப்பாறுகிறேன்.

ய.—லோகினீ! விசிறி அதோ இருக்கிறது, எடுத்து வா.

லோ.—அம்மா! இம்மயில் விசிறியை வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

ய.—என தன்பே! காற்று நன்றாய் வருகிறதோ.

கௌ.—ஆம், கண்மணீ!

ய.—பாங்கி! கோமகனுக்கு இளைப்பாறுவிப்போம்.

லோ.—தாயே! ஸித்தமாயிருக்கிறேன்.

ய.—தோழீ! வீணாகானம் செய்வாயானால் எனதாருயிர்த்துணைவனுக்கு ஆற்றல் உண்டாகும். அவர் மனத்துளிருக்கும் கவலைகள் யாவும் ஒழியும். நமது கடமையாவது, கொழுநன் வீட்டிற்குள் புகுந்தவுடன் நன்மொழிகளால் வரவேற்றுக் கொண்டு அவரை எவ்வளவு துக்கத்திலிருந்த போதிலும் நம்முடைய நடத்தையால் உடனே இன்பசாகரத்தில் ஆழ்த்திவிட வேண்டியதே.

கணவன் தன் வீட்டிற்கு எப்பொழுது செல்வோமென்றிருக்க வேண்டுமேயொழிய, எப்பொழுது வெளியே போவோமென்ற எண்ணம் பிறக்குமாறு நாம் நடந்துகொள்ளல் குலமகட்குரியதன்று.

கௌ.—பிராணநாயகி ! சங்கீதம்.

ய.—என்ன ! இன்னும் தொடங்காமலிருக்கிறாய் ?

லோ.—அரசி ; இதோ.

(வீணைவாசிக்கிறாள்.)

ய.—மன்னா சங்கீதம் செவிக்கினிமை எவ்வளவு அளிக்கின்றது !

கௌ.—மனத்தையும் உற்சாகப்படுத்தி வாழ்வையும் சுகமாக்குகிறது. கிலேசமென்பது இதன்மூன் பறக்கும்.

லோ.—ஆதலினாலேயே முன்னோர்கள் சங்கீதத்தைப் புகழ்ந்திருக்கிறார்கள்.

ய.—ஒரே விதத்திலா ? நானாவிதத்திலும். ஆகையால், வீணைக்குப்பின் புல்லாங்குழல் ஆரம்பிப்போம்.

லோ.—செல்வீ! குழலூதல் எனக்குத் தெரியாது.

ய.—உனது கூட்டாளியாகிய புஷ்பாங்கியை அழைத்து இங்கு வரச்சொல்.

(லோகினி போனபின், புஷ்பாங்கி வருகிறாள்.)

புஷ்பாங்கி.—வந்தனம்.

ய.—வீணாகானம் வாணியும் வேணுகானம் வாசுதேவனும் செய்ததால் இவ்விரண்டு கருவிகளும் தொன்றுதொட்டு விசேஷ மதிப்புடையன; புஷ்பாங்கீ! வீணாகானஞ் செய்ததை லோகினி உன்னிடம் கூறியிருப்பாள் ; இப்பொழுது நீ திறமையுடையவளாதலால், நம்மரசிளஞ்சிங்கத்தை வேணுகானத்தால் மகிழ்விப்பாய்.

புஷ்.—அப்படியே யாகட்டும்.

(புல்லாங்குழல் வாசிக்கிறாள்.)

கௌ.—என்ன ஆனந்தம் !

ய.—ஆயர் தங்குல விளக்கின் வாய்வழிவந்த வேய்ங்குழலோசையின் மாட்சிமை டொய்யாகுமோ? புஷ்பாங்கீ ! நீ போய் நளந்தையை இங்கு அனுப்புவாய்.

புஷ்.—அவ்விதமே செய்கிறேன்.

(போகிறாள், பின்பு நளந்தை வருகிறாள்.)

ய.—நளந்தா! இப்பொழுது உன்னுடைய முறை, உனது சங்கீதத் தேர்ச்சியைக் கொஞ்சம் காண்பிப்பாய்.

கௌ.—யசோதரா !

ய.—ஸ்வாமி !

கௌ.—தூக்கம்.

ய.—நளந்தா !

(நளந்தை புராதன கதையொன்றைப் பாடுகிறாள்.)

கௌ.—பெண்ணே ! நீ சொன்ன இடங்களையும் அங்குள்ள மனிதர்களையும் பார்க்க எவ்வளவு விசித்திரமாயிருக்கும் ! ஆஹா ! நான் பார்க்கவில்லையே ! இந்த மாளிகைக்கு வெளிப்புறம் என்னென்ன உண்டு ?

நளந்தை.—நபேந்திரா ! இதற்கு வெளியில் நகரம், ஆலயங்கள், தோட்டங்கள், மைதானம், சோலைகள் முதலியவைகள் இருக்கின்றன.

கௌ.—பின்னர் என்னவிருக்கிறது ?

ந.—வனமும் அதன்பின் பிம்மஸாரனின் இராச்சியமு முள்ளது.

கௌ.—இன்னும் என்ன ?

ந.—விஸ்தீரணமுள்ள உலகமும் அதில் வசிக்கும் ஜனங்களுமே.

கௌ.—ஆ ! ஆ ! இவைகளெல்லாம் எவ்விதமாயிருக்குமோ? நான் பார்க்க வேண்டாமா ? என்னென்ன காட்சிகள் ! இவைகளைப் பார்த்தே தீர வேணடும்.

ய.—நளந்தா ! காலமாகிறது.

ந.—ஆமாம்.

ய.—என் தலைவனுக்குத் தூக்கம் வந்துவிட்டது. நீ சென்றுவா.

(நளந்தை போகிறாள்.)

கௌ.—(திடுக்கிட்டெழுந்து) ஹா ! உலகமே ! என் உலகமே ! இதோ கேட்கிறேன், கேட்கிறேன், அறிகிறேன். இதோ வருகிறேன், வருகிறேன்.

ய.—நாதா நாதா ! இதென்ன ! உங்களுக்கு என்னசெய்கிறது சொல்லுங்கள். என்ன துன்பம்?

கௌ.—ஒன்றுமில்லை, காதலீ ! ஏன் அழுகிறாய் ? வேண்டாம்.

ய.—ஐயையோ ! பிராணேசா !

கௌ.—எனக்கொருவருத்தமுமில்லை, என் மாதே ! நீ வருத்தப்படவேண்டாம். இங்கிருந்தால் உனக்கு கிலேசம் உண்டாகும், நீ போய் வருவாய்.

ய.—இப்பொழுதா தங்களை விட்டுப்போகவேண்டும் ?

கௌ.—நிச்சயமாய் எனக்கொரு கெடுதியுமில்லை ; நீ போய் வருவாய், எனதன்பார்ந்த உயிரே !

(போகிறாள்.)

தேவர்களின் பாட்டு, அதன் சுருக்கம் பின்வருமாறு ;

"நாங்கள் இளைப்பாறுதலில் பசிதாகமு ள்ளவர்கள், அலைந்து திரிந்தும் அகப் படவில்லை; வாழ்நாள் சொற்பம், உலகம் சத்திரம், மனிதர் பிரயாணிகள்."

"எங்களுக்குள்ள வருத்தத்தில் இன்பம் உளதோ? உமக்குள்ள சுகத்தில் நீர் சிறி தேனும் அனுபவித்தீரோ? இந்த மனோ ரதங்கள் அநித்தியம்."

"மாயா தேவியின் புதல்வ! எங்களுக்கு ஆனந்தமே கிடையாது, உலகத்திலும் சந்தோஷமில்லை; எங்கும் துக்கமும் துன்பமும் நிறைந்திருக்கின்றன."

"உலகத்திற்கு ரம்மியமானவைகளெல்லாம் வெ றுமையானவை; இவைகளும், இளமை, யாக்கை, செல்வம் முதலியவற்றைப்போல் நிலைத்ததன்று; நீயே இரக்ஷகன், எழுந்திரு, இவற்றைத் துற."

(கௌதமர் சிந்தித்து நிற்கிறார்.)

இரண்டாம் அங்கம்

இரண்டாங்காட்சி

இடம் : வீதி

காலம் முற்பகல்

பாத்திரங்கள் : கௌதமர், சந்தகன், வயோதிகன், பிணியாளன், பிணத்துடன் நடக்கும் மனிதர், துறவி, சனங்கள்.

கௌதமர்.—உலகம் எவ்வளவு அலங்காரமா யிருக் கிறது! எங்கும் வளப்பமும் சந்தோஷமும் பொ ருந்தியுள்ளன; பிராமணர்களின் வேதகோஷமும், க்ஷத்திரியரின் வீரகோஷமும், வர்த்தகர்களின் நாணயகோஷமும், சிறுவர்களின் பாட்டுக்களும், சதுரங்க பலமும், ஆ! ஆ! என்ன அற்புதம்! சந் தகா! உலகம் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியை யுண்டு பண்ணுகிறது!

சந்தகன்.—என்னரசே! இன்னும் இருக்கிறது.

கௌ.—இவைகளைத் தவிர வேறென்ன?

ச.—இவைகளைத் தவிரப் பார்க்கவேண்டியவைகள் உலகத்தில் அநந்தம்.

(ஓர் வயோதிகன் வருகிறான்.)

வயோதிகன்.—மஹாராஜா! தருமம்.

ஜனங்கள்.—அடே! விலகு, விலகு, இவன் யாரடா? கிழட்டுப்பயலே போடா, போடா. இதுதான் சமயமோ? உனக்கென்ன உதை தேவையா? ஓடு, ஓடு. இளவரசர் வருகிறது தெரியவில்லையோ?

கௌ.—ஹா! இருக்கட்டும், இருக்கட்டும். இவன் யார்? சந்தகா! ஏன் இப்படியிருக்கவேண்டும்! என்ன கேவலம்! என்ன பயங்கரம்! என்ன சோகம் இதென்ன? சந்தகா! இதென்ன? "ஐயா சாகப் போகிறேன்" என்கிறானே, இதன் அர்த்தமென்ன? மனிதர் இம்மாதிரியே பிறக்கிறார்களோ? பரி தாபம்! பரிதாபம்!

ச.—அரசிளவலே! இவன் விருத்தாப்பியன், இவ னுக்கு வயது சென்றுவிட்டது. இவனுடைய கௌமார தசையில் பலசாலியா யிருந்தான், அப் பொழுது பாதாதிகேசம் வரையுள்ள அங்கங்கள் யாவும் நேராகவே யிருந்துள்ளன, மூப்பினால் தளர்ந்து கண்ணிடுங்கிக் கூனடைந்து கையில் கோலூன்றிப் போவானாயினன்.

கௌ.—ஐயோ பரிதாபம்! என்ன துன்பம்.

ச.—இதை நீங்கள் கவனிக்க வேண்டியதெதற்கு? போவோம்.

கௌ.—இவ்வருத்தம் இவனுக்கு மட்டுமோ, அல் லது எல்லோருக்குமா, அல்லது இது காண்பது அரியதோ?

ச.—இவர்களும் அந்திமதசை பரியந்தம் நீடித் திருப்பார்களானால் இவ்விதமே யாவது ஸகசந் தான்.

கௌ.—நானும் அந்திம காலத்தில் இங்ஙனமா யிருப்பேன்? என் யசோதரைக்கும் நேருமா?

ச.—ஆமாம், அரசே நாம் செல்வோம்.

(ஜனங்கள் போகிறார்கள்)

(சிறிது தூரம் போனபின் ஓர் பக்கத்தில் பிணி யாளன்.)

பிணியாளன்.—இரக்கமுள்ள ராசாக்களே; உங்க ளுக்குப் புண்ணியமுண்டு. தருமவான்களே கொஞ்சம் தூக்கிவிடுங்கள். ஐயோ! அப்பா! ஐயா! வருந்துகிறேன்.

கௌ.—ஆ! (போய் அவனைக் கையால் தூக்குகிறார்.) உனக்கென்ன செய்கிறது? வருந்தாதே, அப்பா, வருந்தாதே, என்ன கெடுதி உனக்கு? ஏன் எழுந் திருக்க முடியவில்லை? சந்தகா! எதற்காகப் பெரு மூச்செறிந்து கதறுகிறான்? ஏன் வார்த்தை தடு மாறுகிறது?

ச—இவன் நோயாளி, இவனது தைரியம் போய் விட்டது; பலமே கிடையாது; வியாதி அழகை யழித்து விட்டது; சந்தோஷத்தை யொழித்து விட்டது; நல்லதைப் போக்கினது, அல்லதை ஆக்கினது. இராஜபுத்திரா! அதோ அவன் துடிக் கிறான், அவனாலிருக்க முடியவில்லை. இத்துயரங் கொடிது இந்த உபாதி அவனைத் தன்னாலியன்ற வளவு வாதித்தே தீரும், அவனைத் தீண்டக்கூ டாது, அது தொற்று நோய், உம்மைச் சார்ந்து விடும்.

கௌ.—வருந்தாதே, உனுக்கென்ன உதவிசெய்ய வேண்டும்? (சந்தகனைப்பார்த்து) இந்த ரோகம் மற்றவர்களுக்குமுண்டோ? இப்படி அநேகரிருக்ருர்களா?

ச.—ஆமாம்.

கௌ.—எனக்கும் இம்மாதிரி வருமோ?

ச.—நோயிற் பலவிதமுண்டு, காயம், வாதம் காய்ச்சல், வலி, குட்டம், கழிச்சல் இன்னும் கைக்கற்ற வகையுளது.

கௌ.—பிணி எவருக்கும் தெரியாமலா வருகின்றது?

ச.—நம்மேற்சார ஆயத்தமாயிருக்கிறது.

கௌ.—நாமெல்லோரும் பயத்தோடல்லவோ இருக்கவேண்டும்?

ச.—ஆமாம்.

கௌ.—அவ்விதமானல் நமது முடிவு உடம்புமெலிவதும், வியாதியால் வருந்துவதும், மூப்பினுல் அசக்தியுந்தானே?

ச.—அதுவரையிலும் ஜீவனேடிருப்போமானல்.

கௌ.—இவ்விதமாக வருந்தி, பேசவும் நடக்கவும் முடியாமல் மிகத் துயரடைந்தால் கடைசியில் என்ன ஆகும்?

ச.—மரணமே. இதுதான் அந்தம்.

கௌ.—மரணமா?

ச.—ஆமாம். அதோபாரும், [தூரத்தில் பிணமொன்றும், மனிதரும் போகிருர்கள்.]

மனிதர்.—கோவிந்தா! கோவிந்தா! கோவிந்தா! கோவிந்தா!

கௌ.—இதென்ன அழுகிருர்களே?

ச.—இதுதான் மரணமடைந்தோனைக் கொண்டு போவது,

ம.—ராமா! ராமா! ராமா! ராமா!

கௌ.—எங்கே?

க.—உருத்திரபூமிக்கு.

கௌ.—எதற்கோ?

ச.—அங்கே அவனைக் காஷ்டத்திலிட்டுத் தகனம் செய்து விடுவார்கள்,

கௌ.—ஜீவனேடிருக்கிறவர்களெல்லாரும் அப்படித்தான் போவார்களோ?

ச.—இதுதான் முடிவு, இது யாவர்க்கு முண்டு.

கௌ.—(நிமிர்ந்த பார்வையுடன்) உலகம் வருந்துகின்றதே. இது பரியந்தம் இராஜ போகங்களையனுபவித்துக் கொண்டிருந்ததனல்: உலகமும் அப்படியே யிருக்குமென்று நினைத்தேன். உலகத்தில் எவ்வளவு துன்பம்! மனிதரும் இதில் மாய்ந்து, மாய்ந்து வாழ்வுறுகிருர்கள். எவ்வளவு கத்தினலும் பயனென்று மிலதாகின்றது. மனிதர்களால் துன்பநிவர்த்தி செய்யமுடியுமானல் எதற்கு வீணைக்கழிக்கிருர்கள்? என்னல் கூடுமானல் நான் ஒருவரையும் வருத்தப்பார்க்கேன். எவ்விதத்தாலும் துன்ப நிவாரணத்திற்கு வழிதேட வேண்டியது நமது கடமை. ....
சந்தகா! பார்த்தது போதும், போவோம்.

ச.—செல்லலாம்.

(கொஞ்சதூரம் போகவே, துறவி யொருவர் உட்கார்ந்திருக்கிருர்).

கௌ.—இவர் யார்?

ச.—இவர் துறவி.

கௌ.—இந்த ஆடை ஏன் உடுத்தவேண்டும்?

ச.—சந்நியாசிகள் இந்த உடையைத்தான் கொள்வார்கள்.

(கௌதமர் அவரிடஞ் சென்று)

கௌ.—உத்தமரே! இவ்வித மிருப்பானேன்?

து.—பிள்ளாய்! உலகின் துயரங்களைப் பார்த்துப் பார்த்து எனக்கு வருத்தம் உண்டாய்விட்டது. அவைகளைச் சகியாதவனகி நான் எல்லாவற்றையும் நீத்து இந்த நிலமைகொண்டு பிக்ஷை வாங்கி உண்டு வாழ்பவன யிருக்கிறேன்.

கௌ.—(சிந்தித்து) இவ்விதமே நாமும் செய்ய வேண்டும். பிறப்பு, மூப்பு, பிணி, மரணமாகிய இவைகளி லாராய்ச்சி செய்து நீக்குமார்க்கத்தைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். இது சத்தியம்.

ச.—(தனக்குள்) போதும், இளவரசை நகர் காணக் கூட்டிக் கொண்டுவந்தது போதும், போதும். ஐயோ! முதலில் நல்லவைகளைக் கண்டபின் இத் தோற்றங்களையா காண்டல் வேண்டும்? நெருப்பிற்குக் காற்றும் நெய்யும் போலாய் விட்டது. இனி அரை நிமிஷமேனும் இங்கு தாமதம் பண்ணலாகாது.

(கௌதமர் துறவியுடன் பேசியபின் வருகிருர்.)

ச.—காலமாய் விட்டது. போகலாம், அரசே! போவோம் சீக்கிரம்.

(போகிருர்கள்).

இரண்டாம் அங்கம்
மூன்ருங் காட்சி
இடம்: ஆலோசனை மண்டபம்
காலம்: காலை
பாத்திரங்கள்: சுத்தோதனன், கௌதமி, மந்திரிகள், நிமித்திகர், சந்நியாசி, சேவகன்.

1-வது மந்திரி.—அண்ணலே! இந்த ஏழு கனவுகள் என்னென்ன பொருளை டைத்தாயிருக்கின்றனவோ?

2-வது மந்திரி.—நிமித்திக ரிருவர் வந்திருக்கிறார்களே. அவர்கள்மாட்டறியலாம்.

கௌதமி.—மன்னா! அவரிடம் கேளுங்கள். அவர்கள் சொல்வார்கள். ஐயோ! அமங்களகரமானதாயிருக்கின்றனவே!

சுத்தோதனன்.—நிமித்தகரே! இந்த ஏழையும் சொல்லக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தீர். இனி எனக்குத் தேற்றாவு செய்வீர்.

1-வது. நிமித்திகன்.—எங்கோவே! இதுவரையிலும் நிமித்தங்களின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கூறுவதில் தவறினதேயில்லை. இன்றெதனாலோ சொல்ல முடியாமற் போயிருக்கிறது.

2 வது நிமித்திகன்.—யாது காரணம் பற்றியோ எல்லாம் மறைபட்டிருக்கின்றன. இதென்ன! விசித்திரமா யிருக்கிறது. ஒன்றுந்தோன்றவில்லை. இப்படி யொருகாலுமிருந்ததில்லை. இச்சொப்பனங்கள் எதையும் கடந்திருக்கின்றன.

சு.—ஹா! நீங்கள் அறிவிப்பீரென்றிருந்தேன், ஐயோ! அனுகூல மில்லையே!

கௌதமி.—துயரப் படவேண்டாம், கனவுகளால் நேர்ந்த கவலை போதாதா? இதிலும் சோகம் வேண்டாம். தேற்றிக் கொள்ளுங்கள்.

(சந்நியாசி யொருவர் வருகிறார்).

1-வது மந்திரி.—வரவேண்டும் பெரியோரே!

2-வது மந்திரி.—இதோ ஆசனம்.

சு.—பரிசுத்தரே! உங்கள் வரவால் சுபமடைய வேண்டுகிறேன்.

சந்நியாசி.—என்ன விஷயம்?

சு.—சென்ற இரவில் ஏழு கனுக்கண்டேன்.

ச.—சரி.

சு.—தூயோய்! அவைகள் பயங்கரமானவைகளா யிருக்கின்றனவே.

ச.—அவைகளைக் கூறுவாய்.

சு.—முதலாவது. பரந்த சிறந்த துவசமொன்று சண்டமாருதத்தால் கிழிந்துபோனது. பிறகு சாயை நிறம் வாய்ந்த ஜனங்கள் வந்து, கிழிந்துபட்டுப்போன துண்டுகளை எடுத்துக்கொண்டு கிழக்கு நோக்கிச் சென்றார்கள்.

இரண்டாவது. வெள்ளித் தந்தங்களை யுடைய பத்து யானைகள் பூமி அதிர்ந்து போகும்படியாகத் தென்பாதையில் நடந்தன; முன்னேபோன கஜத்தின்மேல் சித்தார்த்தனிருந்தான், மற்றவர்கள் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள்.

மூன்றாவது. நான்கு குதிரைகள் பூட்டப்பட்டும் கண் கூச்சமடையச் செய்யும் பிரகாசத்தோடுமிருந்த இரததில் கௌதமன் வீற்றிருந்தான். அப்புரவிகள் வெளுத்த புகையை மூச்சாலெறிந்து கொண்டும் வாயில் நுரையுடன் இருக்கக்கண்டேன்.

நான்காவது. சக்கரமொன்று சுழன்று சுழன்று சென்றது; அதன் குடம் ஜொலிக்கும் பொன்னாற் செய்தது, சகடக்கால்களோ இரத்தின மிழைத்தவைகள். அதன்பட்டையில் ஒளிபொருந்தியன எழுதப்பட்டுள்ளன, அது சுற்றுகையில் பாடுகிறதைப் போன்றிருந்தது.

ஐந்தாவது. ஓர்பறை நகரத்திற்கும், மலைக்கும் நடுவே வைக்கப்பட்டிருந்தது; என் புதல்வன் இரும்பு முத்திரைக்கோலா லடித்தான், இடிமுழக்கம்போலப் பேரொலி உண்டாயிற்று.

ஆறுவது. ஆகாயத்தை யளாவி உச்சியில் மலைக்கும் மேகந்தங்குமாறு உயர்ந்துகொண்டேவர் ந கோபுரத்தின்மேல் கௌதமனிருந்து பதுமராகக் கற்களை மழை பெய்தாற்போல் இருகரங்களாலும் சிதறினதாகவும் உலகமுழுவதும் இந்தச் செல்வத்தை யெடுத்துக்கொள்ள வந்ததாகவும் கண்டேன்.

ஏழாவது, அழுகைத்தொனி வந்தது; ஆறு மனிதர் கண்ணீர் வார்த்து, வாய்களிற் கையுடன் துக்கத்தோடு நடக்கப் பார்த்தேன்.

ச.—காரணனே! உமது குடும்பத்தை வாழ்த்துகிறேன்.

இங்கிருந்து சூரிய கீர்த்தியிலும் மேம்பாடுடைய வெளிச்சம் தோன்றும். ஏழும் சந்தோஷகரமானவைகளே. பூமியைப் புரக்கும் புரவல! சற்றே செவியைச் சாய்ப்பாய்.

துவசம் கிழிபட்டது பழைய கோட்பாடுகளின் முடிவையும், புதிய மதத்தின் ஆரம்பத்தையும் குறிக்கும். மனிதரில் மாறுதலிருக்கிறது போலவே தேவ கணங்களிலும் மாறுதலுண்டு. நாட்கள் செல்லச்செல்லக் கற்பங்களும் கழிந்து போகின்றன.

பத்து கஜங்களும் பத்து ஞானப் பேறுகள், இவைகளின் வல்லமையைக்கொண்டு உலகத்தை உண்மைவழியால் துறந்தபின் குலுங்கச் செய்வார் இளவரசர்.

நான்கு குதிரைகளும் நான்கு சீலங்கள்; இவைகள்தான் உமது மைந்தனை ஐபம் இருளிவற்றிலிருந்து மகிழ்ச்சியுடைய வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவரும்.

சக்கரமானது பரிபூர்ண நீதி சக்கரம்; இதை உமது அரசன் அகிலத்திற்கு முன் உருட்டுவார்.

சிறுவர், ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்
CHILDREN'S & LADIES' PAGES
அறஞ்செய விரும்பு

தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த, ஔவையார் அருளிச்செய்த ஆத்திச்சூடி யென்னும் சிறுவர்களின் ஆரம்ப வித்யாபோதனமான, இச்சிறுநூலின் சிறு வாக்கியங்கள், பாலர்களின் களங்கமற்ற ஹிருதயத்திலே நன்ருய்ப் பதியும் வண்ணம், நம் வேதஸாரங்களையே அநுசரித்து, நீதியாகிற க்ஷீரஸாகரத்தில் கடைந்தெடுத்த நவநீதமாகி, சமஸ்த தர்மத்தையும் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. மனுஷ்யர்கள் ஈடேறுவதற்கான ஸத்யம், தர்மம் இவைகளின் சிறப்பும், காம, குரோத, லோப, மோக, மத, மாத்சரியாதி குணங்களை யடக்குவதால் ஏற்படும் நன்மையையும், தெய்வபக்தியால் வரும் உன்னதபதவியையும், இளைஞர்களுக்கு வெகு சுலபமாய்ப் போதிக்கின்றது. கதாப் பிரியர்களான சிறுவர்களுக்கு அதிற் சில வாக்கியங்களுக்கேற்ப திருஷ்டாந்தமாக சிறு கதைகள் எழுதினால் அவர்களுக்கு நலமாயிருக்குமென்பதை யெண்ணியே இவைகளை எழுதியது.

கொஞ்சகாலத்திற்கு முன், ருஷியா தேசத்தை கிரேட் பீடர் என்னும் சக்ரவர்த்தி, மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போலெண்ணி செங்கோல் முறைதவருது அரசாண்டு வந்தார். சில அரசர்களைப்போல் அவர் ராஜபோகத்தில் ஆழ்ந்து குடிகளைக் கவனியாதிருக்கவில்லை. ஆனல் அடிக்கடி அவர் மாறுவேடம் பூண்டு, குடிகளின் குணங்களையும் குறைகளையும் தாமே நேரில்போய்ச் சுற்றிப்பார்த்து வருவது வழக்கம். அவ்வண்ணமே ஓர் நாளிரவு ஒரு எளிய விருத்தாப்பியமான குடியானவனைப்போல் வேடம்பூண்டு, மாஸ்கோ நகரத்துத் தெருவழியே வரும்பொழுது பலமான மழையும் காற்றும் ஆரம்பித்துவிட்டது. மின்னலும் இடியுமோ சொல்லும் தரமல்ல. அரசனுடைய தேகமுழுவதும் நனைந்து குளிரால் நடுக்கமெடுக்கவே, சற்றுநேரம் யார்வீட்டிலாவது மழைக்குத் தங்கிக் குளிர்காய்ந்து செல்வோமென்று எண்ணி ஒவ்வொரு வீட்டின் கதவையும் தட்டிச் "சற்றே இக்கிழவனுக்கு மழைக்குத் தங்க இடம் தருவீர்களா?" என்று பரிதாபமாய்க் கேட்டுக்கொண்டேவந்தார்: ஒவ்வொரு வீட்டின் ஜனங்களும் சற்றேனும் ஈவிரக்கம் அற்றவர்களாய்க் கடுஞ்சொற்கள் வழங்கி இவரை வாயிற்படியண்டை கூட நிற்கவொட்டாது விரட்டிவிட்டார்கள். எளியவர்களிடம் கருணையும் தர்மசிந்தனையுமற்ற தன் குடிகளின் ஸ்திதியையுணர்ந்த சக்கரவர்த்தியின் மனம் புண்ணுகி நொந்து தெருக்கோடியில் வரும்பொழுது சற்றுத்தூரத்தில் ஓர் சிறு வைக்கோர் குடிசையொன்று கண்ணிற்குத் தென்படவே அவ்விடமும் சென்று பார்த்து வருவோமென்று எண்ணி அங்கு போய், கதவு முதலில்லாது முள் வேலியே மறைவாய் இடப்பட்டிருந்த அக்குடிசைக்கு வெளியே நின்று, வீட்டினுள்ளிருப்பவர்களைக் கூவியழைத்தார். அக் குடிலோ மிகு எளியவனும் சமுசாரியுமான ஓர் குடியானவனுடையது. மேலும் அப்பொழுது அவன் ஸ்திதியோ மிகவும் பரிதாப நிலைமையில் இருந்தது. வீடு முழுவதும் மழை தாங்காது, ஒழுகி ஒதமெடுத்திருந்தது. சுமார் 10 வயதும் 8 வயதுமுள்ள இரு குழந்தைகள் சுரத்தினாலும் ஆகாரமின்மையாலும் வைக்கோர் படுக்கையிற் புரண்டு முனகிக்கொண்டிருந்தன. 6 வயதும் 4 வயதுமுள்ள இரு குழந்தைகள் குளிர்தாங்காது ஆடைக்காகவும் ஆகாரத்திற்காகவும் தகப்பனை அலட்டிக்கொண்டிருந்தன. பொறுமையிலும் கற்பிலும் சிறந்த அவன் மனைவியோ, நிறை மாதமாகி பிரசவ வேதனைப்பட்டுக்கொண்டும் உதவியற்று மிருந்தாள். ஒன்றரை வயதுள்ள ஓர் குழந்தை சவலையினாலும் பசியாலும், இரத்தப்பசை முதலற்றுப்போயிருந்த அவள் மாரை உறிஞ்சித் தொந்திரவு செய்துகொண்டிருந்தது. இவ்வித நிலைமையில் அவன் மனம் எவ்வாறிருக்கலா மென்பதை இதைப்படிப்பவரே யறியலாம். ஆனல் எவ்வித துன்ப நிலைமையையும் மாற்றும் மருந்தாய த்ருடமான தெய்வபக்தியும், தருமசிந்தனையுமுள்ளவனுதலால், கேவலமும் அநித்யமுமான இவ்வுலக சுகதுக்கங்களை ஓர் பொருட்டாய் எண்ணிக் கலக்கமடையாது, 'எல்லாம் ஈசன் செயல்' என்று ஸர்வபாரத்தையும் அவன் பொறுப்பாய்த் தள்ளி, பகவானைத் தியானித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, வெளியில் யாரோ அழைக்கும் குரல் கேட்டு, இந்நள்

ளிரவிலும் மழையிலும் இவ்வளவு தீனமா யழைப்பது யார்' என்று ஓடிவந்து படலைத் திறந்து அழுக்கேறிய கந்தல் உடையும் நனைந்து குளிரால் உடம்பு முழுவதும் நடுங்கிக்கொண்டிருக்கும் கிழவனுடைய பரிதாப நிலைமையையும் நோக்கி, 'சிறுமையு நீங்கிய வின்சொன் மறுமையும் இம்மையும் இன்பந்தரும்' என்பதற்கிணங்க, தன் சிறுமையு மறந்து அன்புடன் இன்சொல்லால் "ஐயாவே இம்மழையில் நில்லாதேயும். மூப்படைந்த உமது உடல் இம்மழை, தாங்காது மிகவும் நடுக்குகிறது. உள்ளே வாரும் யான். சிறுவயதில் சொல்பம் படித்திருந்தபொழுது அப்பொழுது படித்த பாடங்கள் என்மனதில் நன்ருய்ப் பதிந்திருக்கின்றன. இயல்வது கரவேல் என்னும் நீதிவாக்கை யான் மறந்தவனல்லன். ஏதோ கடவுளால் எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் சுகத்தில் நீரும் பங்கிட்டுக்கொள்ள எனக்கு யாதொரு தடையுமில்லை" யென்று அழைத்துப்போய் அங்கு கிடந்த வைக்கோல்களைப் பொறுக்கி எரியவிட்டு, அவரைக் குளிர்காயும்படி சொல்லி, அவதிப்படும் தன் மனைவியைப் பார்க்க உள்ளே சென்ருன். இவன் உட்சென்ற சமயமும் அவன் மனைவி ஓராண் குழந்தையை ஈன்றதும் சரியாயிருந்தது. இதைக் கண்ட அவன் களிப்படைந்து, மனைவியை நோக்கி "பெண்ணே இப்பொழுதுதான் நம் வீட்டு வாசலில் ஓர் விருத்தாப்பியர் மழையினுலும் இருட்டினுலும் அவதியடைந்து சற்றுத் தங்குவதற்கு இடம் கேட்டார். பரிதாபப்படத்தக்க அம்முதியோரை உள் அழைத்துவந்து குளிர் காயும்படி சொல்லிவந்தேன். பெரியோர்கள் வரவினுல்நன்மையுண்டாகுமென்பதில் தடையுளதா? அவர் வந்ததும் நீ சவுகரியமாய்ப் பிரசவித்ததே அதற்குச்சாட்சி. களிப்பற்று அழுதுகொண்டிருந்த நம்குழந்தைகளும் அவரைச் சுற்றி உட்கார்ந்து, குளிர்காய்ந்துகொண்டும் கதை பேசிக்கொண்டும் சந்தோஷமாயிருக்கிருர்கள்'' என்றுரைத்தான். உத்தம குணம் வாய்ந்த அம்மாது, தன் புருஷனை நோக்கி "என்னன்பனே! இம்மாயாமயமான பிரபஞ்சமென்னும் பெரிய நாடகசாலையில் நடர்களைப் போல் நாம் செய்தவினைக்கேற்பத் தொழிலைச் செய்யுக் கடமைப்பட்டு வந்திருக்கிருேம். இதில் நம் தேகத்தாலும், பிள்ளைகுட்டியினுலும், மாடி வீடுகளினுலும், செல்வச் சீர்களாலும் நமக்காம் பயனென்ன? நீர்க்குமிழிபோலும், மின்னலின் ஒளிபோலும் ஸ்திரமற்ற நம்முடிவில், நம்மைப் பின்பற்றி வருவது நம் மிருவினைப் பயன்களல்லாது மற்றவை தொடருமா? நம்மாலியன்றளவு பிறர்க்குபகாரம் செய்வதே நமக்குப் பெரிய தனம். தாங்கள் செய்த காரியம் மிகவும் உத்தமமானது. சத்புருஷராகிய தங்களை நான் அடைந்தபிறகும் எனக்குத் துன்பமுண்டா? எல்லாம் ஆனந்தமயமே. அறஞ்செய விரும்பு என்னும் வாக்யத்திற்கிணங்கத் தாங்கள் தர்மச்செயலை எண்ணி நடத்த ஆரம்பித்தபொழுதே நமக்கு நன்மை கிட்டியது அனுபவமாகிறது. ஆகையால் நற்குணங்களாலும் தெய்வபக்தியாலும் ஸ்படிகம்போல நிர்மலமான தங்கள் ஹிருதயத்தில் குடும்பக் கவலையென்னும் மாசு படியவிடாது, தெய்வம்போல் வந்திருக்கும் விருத்தரைப்போய் இயன்றளவு உபசரியுங்கள்'' என்றுரைத்தாள். இவர்கள் இருந்த இடத்திற்கும் சக்ரவர்த்தி இருந்த இடத்திற்கும் நடுவில் ஒருதட்டியின்மறைவே இருந்தபடியால் இவர்களின் சம்பாஷணைகள் யாவும், அரசன் செவியில் நன்ருய்க்கேட்டது. மேலும் நற்குணமும் கபடமுமற்ற சிறு குழந்தைகள், தங்கள் வீட்டுச் செய்திகளைக் கதைபோல் அவரிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தன. இவை எல்லாம் கேட்ட மன்னன் மனதில் மட்டற்ற ஆனந்தங்கொண்டு "இத்தம்பதிகளன்ருே தம்பதிகள்? சென்ற நாளைச் சிறுமையில் செலவிடாதும், வருநாளின் வழியுணர்ந்தும், இல்வாழ்வென்னும் நல்வண்டியை நடத்துபவர்கள். இவர்கள் ஒருவராலேயே நம் நாட்டிற்கு மழைபெய்கிறது'' என்று எண்ணி மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கையில், வீட்டுக்காரனும் தன் மனைவிக்குக் கொஞ்சம் வெந்நீரும் ரொட்டியும்கொடுத்துவிட்டு மீதியிருந்த சில ரொட்டித் துண்டுகளையும் கொஞ்சம் வெந்நீரையும் எடுத்துவந்து கிழவரைப்பார்த்து "ஐயாவே! தாங்கள்வந்த ஓர் நல்வேளையானது என்மனைவி சுகமாய்ப் பிரசவித்து ஓராண் குழந்தையை ஈன்ருள். அந்தச் சந்தோஷத்திற்காக நீரும் எங்களுடன் இச் சொல்ப ஆகாரத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவேணும்'' என்று சொல்லி உபசரித்து, எல்லோரும் சந்தோஷமாகப்புசித்துச் சற்றுச் சிரமபரி

காரமாகப் படுத்தார்கள். பொழுது விடியும் சமயத்தில், சக்கரவர்த்தி எழுந்து வீட்டுக்காரனை எழுப்பி அவனுக்கு ஆசி கூறி, தான் ஊர் செல்ல விடைபெற்றுக்கொண்டு தன் அரண்மனை சேர்ந்து மறுநாட்காலை சபைகூட்டி மந்திரியை அழைத்து "இன்று சமஸ்த ராஜ பிருது பரிவாரங்களுடன் நாம் மாஸ்கோநகர தெருக்கோடியிலுள்ள ஓர் குடியானவன் குடிசைக்குச் செல்லவேண்டும்" என்று ஆக்ஞாபித்தார். ராஜாக்ஞையை சிரசில் வகித்து, மந்திரியானவர் தக்ஷணமே அதிவிமரிசையுடன் சகல பரிவாரங்களையும் கொண்டு வந்துநிறுத்தி, அரசனை ரதத்திலேற்றி அழைத்துச்சென்றான். நகரவாசிகளனைவரும் ஆச்சரியத்தினால் திக்பிரமையடைந்து "ஈதென்ன வதிசயம்! திடீரென்று அரசன் இவ்விதம் பவனிவரக் காரணம் என்ன" என்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே அவர்கள் ஆச்சரியம் இன்னும் அதிகமாகும்படி ரதமானது எளிய குடிசை வாயிலிற்சென்று நின்றது. உடனே ஜனங்களெல்லாரும் அக்குடிசையைச் சூழ்ந்து நின்று,வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே,அரசன் ரதத்தைவிட்டிறங்கி அக்குடிசைக்குள் வரவே அவ்வீட்டுக் குடியானவன் ஆச்சரியத்தினால் மெய்ம்மறந்து உடல் சிலிர்த்து, சக்கரவர்த்தியின் பாதங்களில் விழுந்து "எங்களையாளும் தெய்வமே! தேச மன்னர்கள் வணங்கும் தங்கள் திருவடியானது, பரம ஏழையாகிய என் சிறு குடிலில் வைப்பதற்கு என்ன தவமிழைத்தேனோ, இதன் காரண மெதுவோ" என்றுரைத்து, ஒன்றும் தோன்றாது மெய்மறந்து நின்றான். அவன் சிறு குழந்தைகளோவெனில் சக்ரவர்த்தியைச் சூழ்ந்துநின்று வேடிக்கைபார்த்துக்கொண்டிருந்தன. பின் அரசனும் குடியானவனை நோக்கி "சகோதரனே! நீ நேற்று இரவு உன் கஷ்டத்தையும் பாராட்டாது, எனக்குச்செய்த உபகாரத்தை ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். அதற்குப் பிரதி உன்னைப் பார்ப்பதற்காகவே வந்தேன்.நான்நேற்றுஇரவு மழையினால் மிகக்கஷ்டப்பட்டு வருந்தி ஒவ்வொருதெருவிலும் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் தங்கிச்செல்ல ஒரு சாண் இடம் யாசிக்கும்பொழுது, இப்பொழுது என் ராஜவேஷத்திற்குச் சூழ்ந்து கைகட்டி நிற்கும் ஜனங்கள், அப்பொழுது என் பஞ்சைவேஷத்தைக்கண்டு பரிதாபமின்றி விரட்டிவிடவே நம் குடிகளின் மனம் இவ்வாறு கல்லாயிருப்பதையும் நாட்டில் தர்மமற்றுப் போனதையும் எண்ணி மனநொந்து, குளிரால் அவஸ்தைப்பட்டு வந்த சமயம் நீயும் உன் குடும்பத்தார்களும் மனமொத்துத் தர்மசிந்தனையுள்ளவர்களாய், வறியோர்க்கழகு வறுமையிற்செம்மை என்றபடி உங்கள் கஷ்டத்தையும் மறந்து என்னை உபசரித்தது எனக்கு மட்டடங்கா மகிழ்ச்சியை விளைத்தது. உன்னாலன்றோ என் தேசத்தில் தர்ம தேவதை கொஞ்சம் வசிக்கிறது. நீ ஒருவனே இகத்தில் இல்வாழ்வென்னும் நல் தருமத்திற்கும், ராஜனுக்கும், பரத்தில் கடவுளுக்கும் பிரியமானவன். ஈரப் பசையற்ற மனமும், அகம் பாவமும் அடைந்த இந்த ஜனங்கள் இகத்தில் என்னாலும் பரத்தில் கடவுளாலும் தண்டிக்கத் தகுந்தவர்கள். இன்றோடு உன் கஷ்டம் நிவர்த்தியாய் விட்டது. நான் நேற்று வந்த சமயம் உனக்குப் பிறந்த குழந்தையை என்னிடம் கொடுத்துவிடு. அதை நான் வளர்த்து அதற்கு பிரிய தகப்பனா யிருக்கிறேன்.. மேலும் அரண்மனைக்கு பக்கத்திலேயே உனக்கு ஓர் பெரிய மாளிகையும் நிலபலமும் விட்டிருக்கிறேன். அதை இனி நீ உன் தலைமுறை வழியே அனுபவித்துக்கொண்டிரு. இப்பொழுதே நீங்களும் என் பின்னோடு புறப்பட்டு வாருங்கள். இனி நீ வறுமையால் வருந்தினால் நான் சகியேன், புறப்படு" என்றுரைத்தார். இதைக் கேட்ட குடியானவன் நேற்றுத் தான் உபசரித்த ஏழைக் கிழக்குடியானவன் இச்சக்ரவர்த்தியா என்று திகிலும் ஆச்சரியமும் அடைந்து, கடவுளின் கருணையை வியந்து உள் ஓடிவந்து தன்மனைவிக்கு நடந்த செய்தியுரைத்து அவர்களெல்லாரையும் அழைத்துக்கொண்டு அச்சிசுவையும் தன் கையிலேந்தி வந்து அரசனின்பாதத்தில் கிடத்தினான். அவரும் அப்பாலகனை உடனே அன்புடன் எடுத்து உச்சி முகந்து அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அம்மாளிகைக் கேகி அவர்களை அதில் இறக்கிவிட்டு, தான் குழந்தையை யெடுத்து அரண்மனை சென்று குழந்தைக்குப்பால் கொடுக்கதாதியர்களை நியமித்து நாளொரு மேனியும்பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து வந்

தார். பிறகு அவ்வூரிலுள்ள குடிகள் யாராயினும் இனி எளியவர்களுக்குதவி செய்யாவிடில் சிரச்சேதம் செய்வதாக தண்டோரா போடும்படி ஆக்ஞாபித்தார். ஆனால் அச்சனங்களோ "ஐயோ நேற்றிரவு வந்தவர் ராஜனென்றறியாது மதிமோசம் போனோமே யென்றும் தாங்கள் வழங்கிய கடுஞ்சொற்களை யெண்ணி வெட்கித் துக்கித்தும் அக்குடியானவனுக்குக் கிடைத்த பாக்கியத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க வயிறெரிந்தும் சிரசாக்கினைக்குமேல் மனம்நொந்து புண்ணாகிப் புழுங்கிக் கிடந்தார்கள். ஆகையால் தெய்வ மாதான ஔவை கூறியபடி நம் இளமையில் கல்வி பயிலும் பொழுதேவரும் வாக்கியமான (அறஞ்செய விரும்பு) என்பதை பசுமரத் தாணிபோல் நம் ஹிருதயத்திலேயே வேரூன்றிவிட்டால் மற்றும் பல நீதிமார்க்கங்களும் ஈசுவர கிருபையும் உண்டாகும் என்பது சந்தேகமற இக்கதையால் விளங்கும்.

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம்

NEWS AND NOTES

சென்னைச் சர்வ கலாசாலை வித்யார்த்திகளின் கோஷ்டி

ஒவ்வொரு ஸர்வகலாசாலையாலும் நடத்தப்படும் உயர்தரப்பரீக்ஷைகளில் தேறிய வித்யார்த்திகளுக்கு யோக்கியதா பத்திரங்களும் ஸன்மானங்களும் அளிக்கும் "கான்வகேஷன்" என்னும் கோஷ்டி, நமது சென்னை ஸர்வகலாசாலை சம்மந்தப்பட்டமட்டில் பதிவுபோல, நாளது மாதம் 22-ந்தேதியன்று அக்கலாசாலை மண்டபத்தில், நமது மாகாணக் கவர்னர் அவர்களுடைய அக்கிராசனத்தின் கீழ் நடைபெற்றது. வித்யார்த்திகளுக்குச் செய்யப்படும் 'உபதேசம்' இவ்வருஷம், இந்தியாவிலுள்ளபிரான்சிய ஸ்தலங்களின் கவர்னரான கனம் மார்ட்டினோ ஸ்ரீமானால் செய்யப்பட்டதுதான் விசேஷமாகும். பிரிடிஷ் பிரஜை அல்லாத ஒருவர் இந்த உயர்ந்த அந்தஸ்தை வகித்தது இதுதான் முதல் தடவையாகும். ஸ்ரீமான் மார்ட்டினோவின் பிரசங்கம் முழுவதும் பூர்வீக இந்திய சரித்திரப் போக்கைச் சுருக்கிக் கூறிய வோர் வியாசமாகும். தேச சரித்திரத்தை எழுதுவதற்கு ஆராய்ச்சி அத்தியாவசியம் என்பதை அவர் வற்புறுத்திப் பேசியிருக்கிறார். நாம் எதிர்பார்த்தபடி, இந்தப் பிரசங்கத்தில் வித்யார்த்திகள் இனிமேல் நடந்துகொள்ளவேண்டிய முறைமையைப் பற்றிய உபதேசங்களோ, புத்திமதிகளோ இல்லாதது கவனிக்கற்பாலது.

பிரஞ்சு பாஷையில் எழுதப்பட்ட இப்பிரசங்கம் இங்கிலீஷில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வித்யா இலாகாத் தலைவரான கனம் ஸ்டோன் ஸ்ரீமானால் படிக்கப்பட்டது. இவ்வருஷத்தில் இன்னொரு விசேஷம் என்னவெனில், மேற்கூறிய பிரசங்கம் அடங்கிய கைப்புத்தகம் ஒன்று ஒவ்வொரு வித்யார்த்திக்கும் அளிக்கப்பட்டதாம். "கான்வகேஷன் பிரசங்கம்" காதில் விழவில்லை என்று சில வித்யார்த்திகள் குறைகூறுவதை நிவர்த்திக்க இப்புதிய ஏற்பாடு உண்டாயதுபோலும்.

* * *

சென்னையில் மாகாண ஸிவில் உத்யோக நியமன முறைமை.

ஸிவில் உத்யோகங்களில், தாசில்தார் முதலிய சில உயர்ந்த உத்யோகங்களுக்கு நபர்களைத் தெரிந்தெடுப்பதில் ஏற்பட்ட சில துர்த்தசைகளை நிவர்த்திக்க நமதுகவர்ன்மெண்டார் அடிக்கடி பிரயத்னம் செய்துவருகின்றனரென்பதை அபிமானிகள் தெரிந்திருக்கக்கூடும். "ஸ்டாசூடரி ஸிவில் ஸர்விஸ்" என்பது முதல் முதலில் உண்டான ஏற்பாடு. அதன்படி, இந்தியாவில் நியமனம் பெற்ற இந்தியர்களுக்கும் இங்கிலாந்தில் நியமனம் பெற்ற ஐரோப்பியர்களுக்கும் சம்பளத்தில் தவிர மற்றைய விஷயங்களில் பேதமிருந்ததில்லை. இவ்வேற்பாடு, திருப்திகரமானதாக விருந்தாலும், ஏதோ காரணத்தால் நின்றொழிந்தது. அதன் ஸ்தானத்தில், "போட்டிப் பரீக்ஷை"களில் தேறும் யோக்யதையின் பேரில் நியமிக்கப்பட்ட "புரோவின்ஷியல் ஸிவில் ஸர்விஸ்" டிபுடி கலெக்டர்களுடைய

ஏற்பாடு அமுலுக்கு வந்தது. சில வருஷங்களுக்கப்பால் இதுவும் நின்றொழிய, 1906-ம் வருஷ வாக்கில், டிபுடி தாசில்தார் உத்தியோகங்களுக்கு நபர்களை நேராகத் தேர்ந்தெடுக்கும் அனுஷ்டானம் தலையெடுத்தது. இது திருப்திகரமாக விருந்ததென்றாலும், தகுந்த யோக்யதை யுடையவர்களுக்கு ஆசை காட்டக்கூடிய சம்பளமில்லாதிருந்தது. இதை நிவர்த்திக்கக்கருதி, கவர்மெண்டார் இப்போது ஒரு புதிய முறையை அனுஷ்டிக்க முன் வந்திருக்கின்றனர். வருஷ மொன்றுக்கு ஆறு பேர் நியமனம் பெறுவார்கள். பிரதமத்தில், அதாவது வேலை பழகும்போது. அவர்களுக்கு மாதம் ரூ. 100 சம்பளமும், காயமாகும் போது ரூ 125 சம்பளமும் கொடுக்கப்படும். மூன்று வருஷம் வேலை பழக வேண்டுமென்றும், அதற்குள் வேலை வேண்டாமென்று நிராகரித்து விடும் நபர்கள், தாங்கள் பெற்ற தொகையில் பாதித்தொகையைத்திருப்பிக் கொடுத்து விடுவதற்கு ஜாமீன் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் நிபந்தனைகள் ஏற்பட்டுள்ளன. இம்முறை பொதுவாக நமக்குத் திருப்தியைக் கொடுக்கிற தென்றாலும், "ஜாமீன்" அம்சத்தை நாம் அங்கீகரிக்கவில்லை. உத்யோகங்களில் ஆசைகொண்டு நபர்கள் முன்வர வேண்டுமென்பதே கவர்ன்மெண்டாரின் நோக்கமாகத் தோன்றுகிறபடியால், அதற்கு இந்த "ஜாமீன்" துர்த்தசை சற்று இடையூறாகவிருக்குமென்பது நமது அபிப்பிராயம். என்றாலும், இதனுடைய பலாபலன்கள் காலக்கிரமத்தில்தான் தெரியவேண்டும்.

* * *

ஜப்பானில் கல்வி விஷயம்

ஏராளமாகச் சேதத்தை விளைவிக்கும் ஐரோப்பிய மஹா யுத்தத்தினிடையே ஜன சமூகத்தின் முன்னேற்றத்தையும் அபிவிருத்தியையும் உத்தேசித்து, அந்தந்த தேசத்து நிர்வாகர்கள் கல்விவிஷயமாகச் செய்துவரும் ஏற்பாடுகள் மிகவும் வியப்பைத் தருகின்றன. சென்ற மாதத்துச் சஞ்சிகையில் கல்வி விஷயமாக இங்கிலாந்தில் செய்துவரும் பிரயத்தனங்களை வெளியிட்டோம். இப்போது, ஜப்பான் தேசத்திலும் வித்யாவிஷயமான கிளர்ச்சிதோன்றியுள்ளது. அதன் காரணமாக கல்வி சம்மந்தப்பட்ட எல்லா விஷயங்களையும் பரியாலோசனை செய்ய முடிவு சொல்வதற்கு ஒரு மஹாஸபை ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தற்கால விருப்பங்களுக்கும், ஜாதீய முன்னேற்றத்துக்கும் ஏற்றதான முறைகளைக் கல்வி விஷயத்தில் அனுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டுவர மிகவும் சிரத்தை கொண்டிருக்கிற ஜப்பானிய சக்ரவர்த்தியின் அபிப்பிராயத்துக்கு இணங்கவே இந்த மஹாஸபை உண்டாயிருக்கிறதென்றும், நற்குணம், புத்திவன்மை, தேகதிடன், இவைகள் ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் லபிக்கவேண்டியதே இனிச்செய்ய உத்தேசிக்கும் சீர்திருத்தத்தின் முக்கிய நோக்கமென்றும், தேசக்ஷேமத்துக்கு முதற்காரணம் தொழிற்கல்வியாதலால் அதை விருத்திசெய்வதில் சிரத்தை யெடுத்து கொள்ளப்படுமென்றும், ஜப்பானிய பிரதம மந்திரியான கவுண்ட் டிரவுசி பேசினார். ஐரோப்பிய முறைகளை அப்படியே பெயர்த்து நடிப்பது ஜப்பானிய ஸார்வபௌமத்தின் அத்விதீயமான குண விசேஷத்தை மற்றிவிடுகிற தென்றும், வித்யா விஷயத்தில் செலவிடப்படும் பணத்தொகை ஜன ஸமூகத்தின் செல்வத்துக்கு ஏற்றவாறு, அதாவது ஏழைகளின்மீது கடுமையான வரி விதிக்கப்படாமலிருக்க வேண்டுமென்றும், கவுண்ட் டிரவுசி வற்புறுத்திப் பேசியிருக்கிறார். இம்மாதிரியான நற்காலம் நமது நாட்டுக்கு எப்போது வரும் என்பதைச் சொல்லமுடியாதாயினும் அதற்கு முன்னாக வேண்டிய காரியங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நிறைவேறி வருகின்றனவாதலால், காலக்கிரமத்தில் நமது தேசக்ஷேமத்துக்கேற்ற கல்வி விளக்கும் ஏற்பட்டுப் பிரகாசத்துடன் எரியும் என்பது நமது முழு நம்பிக்கை.

சந்தாதார்களுக்கு.

ஒன்பதாம் தொகுதியில் 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 12 பகுதிகளில் சில சஞ்சிகைகளே கைவசமிருக்கின்றன. பயிண்டு செய்துக்கொள்ள விரும்புவோர், ஷை சஞ்சிகைகளில் ஏதேனும் தேவையாயிருந்தால் உடனே எழுதிக் கொண்டால் மாத்திரமே காப்பிகள் கிடைக்கும். ஒவ்வொரு சஞ்சிகையின் விலை அணா **5.**